Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (osmi senat)

z dne 24. septembra 2015*

„Državne pomoči — Javna radiotelevizija — Sklep, s katerim je pomoč razglašena za združljivo z notranjim trgom — Pomoč danskih organov danski javni radioteleviziji TV2/Danmark — Javno financiranje za kritje stroškov opravljanja obveznosti javne službe — Pojem pomoči — Sodba Altmark“

V zadevi T-674/11,

TV2/Danmark A/S s sedežem v Odenseju (Danska), ki jo zastopa O. Koktvedgaard, odvetnik,

tožeča stranka,

ob intervenciji

Kraljevine Danske, ki sta jo najprej zastopala C. Vang in V. Pasternak Jørgensen, agenta, nato V. Pasternak Jørgensen, skupaj s K. Lundgaardom Hansnom, odvetnik, in na koncu C. Thorning, agent, skupaj s K. Lundgaardom Hansnom in R. Holdgaardom, odvetnika,

intervenientka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo B. Stromsky, C. Støvlbæk in U. Nielsen, agenti,

tožena stranka,

ob intervenciji

Viasat Broadcasting UK Ltd s sedežem v West Draytonu (Združeno kraljestvo), ki jo zastopata S. Kalsmose-Hjelmborg in M. Honoré, odvetnika,

intervenientka,

zaradi razglasitve delne ničnosti Sklepa Komisije z dne 20. aprila 2011 o ukrepih, ki jih izvaja Danska (C 2/03) za TV2/Danmark (2011/839/EU) (UL L 340, str. 1),

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi D. Gratsias (poročevalec), predsednik, N. J. Forwood in C. Wetter, sodnika,

sodna tajnica: C. Kristensen, administratorka,

* Jezik postopka: danščina.

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 15. januarja 2015

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje spora

1 Predmet te tožbe je predlog za razglasitev ničnosti Sklepa Komisije z dne 20. aprila 2011 o ukrepih, ki jih izvaja Danska (C 2/03) za TV2/Danmark (2011/839/EU) (UL L 340, str. 1, v nadaljevanju: izpodbijani sklep) v delu, v katerem je z njim ugotovljeno, da so navedeni ukrepi državna pomoč, ali, podredno, v delu, v katerem je z njim ugotovljeno, da so nekateri od teh ukrepov nova državna pomoč.

2 Vlaga ga družba TV2/Danmark A/S (v nadaljevanju: TV2 A/S ali tožeča stranka), ki je danska RTV-delniška družba. Družba TV2/Danmark A/S je bila ustanovljena – z računovodskimi in davčnimi učinki od 1. januarja 2003 – za nadomestitev avtonomnega državnega podjetja TV2/Danmark (v nadaljevanju: TV2), ki je bilo ustanovljeno leta 1986 z Lov nº 335 om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed z dne 4. junija 1986 (zakon, ki spreminja zakon o storitvah radiotelevizijskega oddajanja). Družba TV2 A/S je tako kot njena predhodnica, družba TV2, druga javna televizijska postaja na Danskem, prva pa je Danmarks Radio (v nadaljevanju: DR).

3 Namen družbe TV2 A/S je tako kot prej namen družbe TV2 proizvajati in distribuirati nacionalne in regionalne televizijske programe. Ta distribucija lahko poteka med drugim prek radijske opreme, satelitskih ali kabelskih sistemov. Pravila glede obveznosti javne službe družbe TV2 A/S, pred tem pa družbe TV2, določa danski minister za kulturo.

4 Poleg javnih radiotelevizij delujejo na danskem trgu televizijskih dejavnosti na ozemlju celotne države tudi komercialne radiotelevizije. Med drugim gre po eni strani za družbo Viasat Broadcasting UK Ltd (v nadaljevanju: Viasat) in po drugi za skupino, ki jo sestavljata družbi SBS TV A/S in SBS Danish Television Ltd (v nadaljevanju: SBS).

5 Družba TV2 je bila ustanovljena z državnim obrestnim posojilom, njena dejavnost pa naj bi se po zgledu družbe DR financirala s prihodki iz naročnine, ki jo plačujejo vsi danski televizijski gledalci. Vendar se je danski zakonodajalec odločil, da bo v nasprotju z družbo DR družba TV2 imela možnost prejemati prihodke tudi iz oglaševalske dejavnosti.

6 Na podlagi pritožbe, ki jo je 5. aprila 2000 vložila družba SBS Broadcasting SA/Tv Danmark, je sistem financiranja družbe TV2 preučila Komisija Evropskih skupnosti v Odločbi Komisije z dne 19. maja 2004 o ukrepih, ki jih izvaja Danska za [TV2] (2006/217/ES) (UL 2006 L 85, str. 1, popravek UL 2006, L 368, str. 1, v nadaljevanju: odločba TV2 I). Ta odločba je obsegala obdobje od leta 1995 do leta 2002 in se je nanašala na te ukrepe: prihodke iz naročnin, nakazila iz skladov za financiranje družbe TV2 (Sklad TV2 in Radiofonden), *ad hoc* dodeljene zneske, oprostitev plačila davka od dohodkov pravnih oseb, izvzetje od plačila obresti in obrokov za posojila, odobreno družbi TV2 ob ustanovitvi, državno poroštvo za posojila za poslovanje in ugodne plačilne pogoje za pristojbino družbe TV2 za uporabo oddajne frekvence, ki pokriva vso državo (v nadaljevanju: zadevni ukrepi). Nazadnje, preiskava Komisije se je nanašala tudi na licenco družbi TV2 za oddajanje prek lokalnih frekvenc v omrežje in na obveznost vseh lastnikov antenskih inštalacij, da prek svojih inštalacij prenašajo javne programe družbe TV2.

7 Po preizkusu zadevnih ukrepov je Komisija ugotovila, da pomenijo državno pomoč v smislu člena 87(1) ES (zdaj člen 107(1) PDEU). Prav tako je te pomoči opredelila kot nove pomoči. Nasprotno pa je iz izpodbijanega sklepa (točki 98 in 99 obrazložitve) razvidno, da po mnenju Komisije licenca družbi TV2 za oddajanje prek lokalnih frekvenc v omrežje in obveznost lastnikov antenskih inštalacij, da prenašajo javne programe družbe TV2, ne pomenita državnih pomoči, ker ne vsebujeta prenosa državnih sredstev. Ugotovitev Komisije glede zadevnih ukrepov je temeljila na oceni, da sistem financiranja družbe TV2, namenjen kritju stroškov njenega opravljanja javne službe, ne izpolnjuje drugega in četrtega od štirih pogojev, ki jih je vzpostavilo Sodišče v sodbi z dne 24. julija 2003, Altmark Trans in Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, Recueil, v nadaljevanju: sodba Altmark, in glede gornjih pogojev v nadaljevanju: pogoji Altmark, EU:C:2003:415).

8 Komisija je poleg tega ugotovila, da so zgoraj navedene pomoči, ki jih je Kraljevina Danska odobrila družbi TV2 med letoma 1995 in 2002, združljive z notranjim trgom na podlagi člena 86(2) ES (zdaj člen 106(2) PDEU), razen zneska 628,2 milijonov danskih kron (DKK), ki ga je opredelila kot prekomerno nadomestilo (točka 163 obrazložitve in člen 1 odločbe TV2 I). Tako je Kraljevini Danski naložila, da mora zagotoviti, da družba TV2 A/S – ki je v vmesnem času nadomestila družbo TV2 (glej točko 2 zgoraj) – vrne ta znesek z obrestmi (člen 2 odločbe TV2 I).

9 Ker je družba TV2 A/S zaradi vračila pomoči iz člena 2 odločbe TV2 I postala insolventna, je Kraljevina Danska z dopisom z dne 23. julija 2004 obvestila Komisijo o načrtu za njeno dokapitalizacijo. S tem načrtom sta bila glede državnih finančnih ukrepov po eni strani predvidena kapitalski vložek 440 milijonov DKK in po drugi preoblikovanje državnega posojila v znesku 394 milijonov DKK v lastniški kapital. Komisija je z Odločbo C(2004) 3632 final z dne 6. oktobra 2004 v zadevi s področja državnih pomoči št. N 313/2004 o dokapitalizaciji [TV2 A/S] (UL 2005, C 172, str. 3, v nadaljevanju: odločba o dokapitalizaciji) ugotovila, da sta ukrepa, predvidena v korist družbe TV2 A/S, „nujna za oblikovanje kapitala, ki ga družba TV2 [A/S] po preoblikovanju v delniško družbo potrebuje za izpolnitev nalog javne službe“ (točka 53 obrazložitve odločbe o dokapitalizaciji). Komisija je zato ugotovila, da je vsak element državne pomoči, ki bi bil lahko povezan s predvideno dokapitalizacijo družbe TV2 A/S, združljiv s notranjim trgom v skladu s členom 86(2) ES (točka 55 obrazložitve odločbe o dokapitalizaciji).

10 Zoper odločbo TV2 I so bile vložene štiri ničnostne tožbe, po eni strani od družbe TV2 A/S (zadeva T-309/04) in Kraljevine Danske (zadeva T-317/04) ter po drugi od konkurentov družbe TV2 A/S – družb Viasat (zadeva T-329/04) in skupine SBS (zadeva T-336/04).

11 Splošno sodišče je s sodbo z dne 22. oktobra 2008 v združenih zadevah TV2/Danmark in drugi/Komisija (T-309/04, T-317/04, T-329/04 in T-336/04, ZOdl., v nadaljevanju: sodba TV2 I, EU:T:2008:457) odločbo TV2 I razglasilo za nično. Splošno sodišče je v sodbi ocenilo, da je Komisija pravilno ugotovila, da naloge javne službe, zaupane družbi TV2, ustrezajo opredelitvi RTV-storitev splošnega gospodarskega pomena (zgoraj navedena sodba TV2 I, EU:T:2008:457, točka 124). Vendar je ugotovilo tudi, da odločba TV2 I v številnih elementih ni zakonita, kar je v končni fazi vodilo do njene razglasitve za nično.

12 Splošno sodišče je tako, prvič, pri obravnavanju vprašanja, ali ukrepi iz odločbe TV2 I obsegajo državna sredstva, ugotovilo, da Komisija ni obrazložila svoje odločbe glede tega, zakaj je prihodke iz oglaševanja za leti 1995 in 1996 *de facto* štela za državna sredstva (zgoraj v točki 11 navedena sodba TV2 I, EU:T:2008:457, točke od 160 do 167). Drugič, Splošno sodišče je ugotovilo, da preizkus Komisije glede vprašanja, ali sta izpolnjena drugi in četrti pogoj Altmark, ne temelji na natančni analizi konkretnih pravnih in ekonomskih okoliščin, na podlagi katerih je bil določen znesek naročnine, ki pripade družbi TV2. Zato odločba TV2 I glede tega vprašanja ni bila dovolj obrazložena (zgoraj v točki 11 navedena sodba TV2 I, EU:T:2008:457, točke od 224 do 233). Tretjič, Splošno sodišče je ugotovilo, da tudi ugotovitve Komisije glede presoje združljivosti pomoči glede na člen 86(2) ES, zlasti glede prekomernega nadomestila, niso bile dovolj obrazložene. Po mnenju Splošnega sodišča je bilo to nezadostno obrazložitev mogoče razložiti s tem, da ni bilo natančnega preizkusa konkretnih pravnih

in ekonomskih okoliščin, ki so bile odločilne pri določitvi zneska naročnine, ki pripade družbi TV2 v obdobju, ki je predmet preiskave (zgoraj v točki 11 navedena sodba TV2 I, EU:T:2008:457, točke 192 in od 197 do 203).

13 Skupina SBS in družba Viasat sta zoper odločbo o dokapitalizaciji vložili ničnostni tožbi. Splošno sodišče je s sklepoma, sprejetima 24. septembra 2009, odločilo, da se glede na razglasitev ničnosti odločbe TV2 I ter tesno povezavo med obveznostjo vračila pomoči, ki izhaja iz te odločbe, in ukrepi, ki so predmet odločbe o dokapitalizaciji, postopek v navedenih zadevah ustavi (sklepa z dne 24. septembra 2009, SBS TV in SBS Danish Television/Komisija, T-12/05, EU:T:2009:357, in Viasat Broadcasting UK/Komisija, T-16/05, EU:T:2009:358).

14 Po razglasitvi ničnosti odločbe TV2 I je Komisija ponovno preučila zadevne ukrepe. Tokrat se je posvetovala s Kraljevino Dansko in družbo TV2 A/S in poleg tega pridobila pripombe tretjih strani.

15 Komisija je predstavila rezultat svoje nove preučitve zadevnih ukrepov v izpodbijanem sklepu, zoper katerega je bila vložena nova tožba družbe Viasat Broadcasting UK (zadeva T-125/10, Viasat Broadcasting UK/Komisija), o kateri je Splošno sodišče razsodilo s sodbo z današnjega dne.

16 Izpodbijani sklep se nanaša na ukrepe, ki so bili glede družbe TV2 sprejeti med letoma 1995 in 2002. Vendar je Komisija v svoji analizi upoštevala tudi ukrepe dokapitalizacije, ki so bili sprejeti leta 2004 zaradi odločbe TV2 I.

17 Komisija je v izpodbijanem sklepu vztrajala pri svojem stališču glede opredelitve zadevnih ukrepov kot državne pomoči v korist družbe TV2 v smislu člena 107(1) PDEU (točka 153 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Najprej je štela, da so prihodki iz oglaševanja za leti 1995 in 1996 državna sredstva (točka 90 obrazložitve izpodbijanega sklepa), nato pa je ob preverjanju obstoja selektivne prednosti ugotovila, da zadevni ukrepi ne izpolnjujejo drugega in četrtega pogoja Altmark (točka 153 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Medtem ko je Komisija v odločbi TV2 I ugotovila, da je znesek 628,2 milijona DKK prekomerno nadomestilo, ki ni združljivo s členom 86(2) ES, je v izpodbijanem sklepu nasprotno štela, da je ta znesek primerna kapitalska rezerva za družbo TV2 A/S. V izreku izpodbijanega sklepa je tako navedla:

„Člen 1

Ukrepi, ki jih je Danska izvedla v korist [družbe TV2] med letoma 1995 in 2002 v obliki prihodkov iz naročnin, in drugi ukrepi, obravnavani v tem sklepu, so združljivi z notranjim trgom v smislu člena 106(2) [PDEU].“

18 Nazadnje je treba navesti, da je Kraljevina Danska sprejela ukrepe za reševanje in prestrukturiranje družbe TV2 A/S. Tako je 16. junija 2008 po eni strani priglasila načrt pomoči za reševanje v obliki kreditne linije, predvidene v korist družbe TV2 A/S. Komisija je odobrila to pomoč z Odločbo C(2008) 4224 final z dne 4. avgusta 2008 v zadevi št. 287/2008 v zvezi s pomočjo za reševanje družbi TV2 A/S (UL 2009, C 9, str. 1). Zoper odločbo Komisije je družba Viasat vložila tožbo. Splošno sodišče je s sklepom z dne 22. marca 2012 po ugotovitvi, da je bila pomoč, odobrena z zadevno odločbo, v celoti vrnjena, ugotovilo, da je tožba postala brezpredmetna in da se postopek ustavi (sklep z dne 22. marca 2012, Viasat Broadcasting UK/Komisija, T-114/09, EU:T:2012:144).

19 Po drugi strani je Kraljevina Danska 4. februarja 2009 obvestila Komisijo o načrtu prestrukturiranja družbe TV2 A/S. Komisija je v Sklepu z dne 20. aprila 2011 o državni pomoči št. C 19/09 (ex N 64/09), ki jo namerava Danska izvajati v zvezi s prestrukturiranjem [družbe TV2 A/S] (2012/109/EU) (UL 2012, L 50, str. 21) štela, da je ta načrt prestrukturiranja združljiv z notranjim trgom v skladu s členom 107(3)(c) PDEU pod nekaterimi pogoji, od katerih je bil eden prepoved nakazila z njim predvidenih ukrepov pomoči, ker se je položaj družbe prejemnice izboljšal. Družba

Viasat je zoper ta sklep vložila ničnostno tožbo. Ker je družba Viasat umaknila tožbo, je bila zadeva s sklepom z dne 10. decembra 2012, Viasat Broadcasting UK/Komisija (T-210/12, EU:T:2012:660) izbrisana iz vpisnika Splošnega sodišča.

Postopek in predlogi strank

20 Družba TV2 A/S je 30. decembra 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

21 Kraljevina Danska je 26. marca 2012 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v tej zadevi v podporo predlogom družbe TV2 A/S.

22 Družba Viasat je 25. aprila 2012 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v tej zadevi v podporo predlogom Komisije.

23 Predsednik tretjega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 13. julija 2012 ugodil tema predlogoma za intervencijo.

24 Ker se je sestava senatov Splošnega sodišča spremenila, je bil sodnik poročevalec kot predsednik razporejen v osmi senat, ki mu je bila zato dodeljena ta zadeva.

25 Splošno sodišče (osmi senat) je na predlog sodnika poročevalca odločilo, da bo izvedlo ustni postopek, in v okviru ukrepov procesnega vodstva pozvalo tožečo stranko in Kraljevino Dansko, naj predložita dokumentacijo. Stranki sta se na to zahtevo odzvali v določenem roku.

26 Ker eden od sodnikov v tej zadevi ni mogel odločati, je predsednik Splošnega sodišča v skladu s členom 32(3) Poslovnika Splošnega sodišča z dne 2. maja 1991 za dopolnitev senata določil drugega sodnika.

27 Stranke so na obravnavi 15. januarja 2015 podale ustne navedbe in odgovorile na vprašanja Splošnega sodišča.

28 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— primarno, izpodbijani sklep razglasi za ničen v delu, v katerem Komisija v njem ugotavlja, da so bili zadevni ukrepi državne pomoči v smislu člena 107(1) PDEU;

— podredno, izpodbijani sklep razglasi za ničen v delu, v katerem Komisija v njem ugotavlja, da:

  — so bili vsi zadevni ukrepi nove pomoči;

  — so bili prihodki iz naročnin, ki so bili od leta 1997 do leta 2002 preneseni na družbo TV2 ter nato preneseni na regionalne postaje družbe TV2, državne pomoči, dodeljene družbi TV2;

  — so bili prihodki iz oglaševanja, ki so bili v letih 1995 in 1996 ter ob ukinitvi Sklada TV2 leta 1997 preneseni iz navedenega sklada na družbo TV2, državne pomoči, dodeljene družbi TV2.

29 Kraljevina Danska Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— primarno, izpodbijani sklep razglasi za ničen v skladu s primarnim predlogom tožeče stranke;

— podredno, izpodbijani sklep razglasi za ničen v delu, v katerem Komisija v njem ugotavlja, da so bili prihodki iz oglaševanja, ki so bili v letih 1995 in 1996 ter ob ukinitvi Sklada TV2 leta 1997 preneseni iz navedenega sklada na družbo TV2, državne pomoči, dodeljene družbi TV2.

30 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— zavrne tožbo;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

31 Družba Viasat podpira predloge Komisije.

Pravo

Dopustnost

32 Komisija ne izpodbija dopustnosti te tožbe. Vendar je zaradi okoliščin zadeve potrebna preučitev tega vprašanja, ki bo, ker ni bilo predlagano izpodbijanje, v skladu s členom 113 Poslovnika z dne 2. maja 1991 opravljena po uradni dolžnosti.

33 Ker je tožeča stranka edina prejemnica ukrepov iz izpodbijanega sklepa, je dokazano njeno procesno upravičenje (sodba z dne 17. septembra 1980, Philip Morris Holland/Komisija, 730/79, Recueil, EU:C:1980:209, točka 5).

34 Vendar je treba opozoriti, da je dopustnost tožbe odvisna tudi od tega, ali ima fizična ali pravna oseba, ki je vložila tožbo, interes za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta. Ta interes mora biti obstoječ in dejanski ter se presoja na dan vložitve tožbe. Tak interes obstaja, kadar ima lahko razglasitev ničnosti tega akta pravne posledice oziroma, v skladu z drugo opredelitvijo, da lahko rezultat pravnega sredstva stranki, ki ga je vložila, prinese korist (glej zgoraj v točki 11 navedeno sodbo TV2 I, EU:T:2008:457, točki 67 in 68 ter navedena sodna praksa).

35 V obravnavani zadevi se postavlja vprašanje, ali ima tožeča stranka procesno upravičenje, ker je Komisija v izpodbijanem sklepu zadevne ukrepe opredelila kot združljive z notranjim trgom in zato danskim organom ni naložila, naj zagotovijo, da tožeča stranka vrne pomoč.

36 V zvezi s tem je treba spomniti, da iz sodne prakse, nastale v okviru ničnostnih tožb, ki so jih prejemniki pomoči vložili zoper odločbo Komisije o razglasitvi zadevne pomoči za povsem združljivo z notranjim trgom oziroma o razglasitvi enega od spornih ukrepov financiranja za združljivega, izhaja, da je o obstoju pravnega interesa mogoče sklepati iz obstoja resnične nevarnosti, da bi se z vložitvijo tožb vplivalo na pravni položaj tožečih strank, ali tudi iz tega, da nevarnost vložitve tožbe dejansko obstaja na dan vložitve tožbe pri sodišču Evropske unije (glej zgoraj v točki 11 navedeno sodbo TV2 I, EU:T:2008:457, točka 79 in navedena sodna praksa).

37 Do zdaj je bilo s sodno prakso priznano, da se obstoj nevarnosti za „resnično“ in „dejansko obstoječo“ tožbo proti tožeči stranki, prejemnici nezakonite pomoči, ki je združljiva z notranjim trgom, priznava, kadar je taka tožba po eni strani že vložena pri nacionalnih sodiščih ob vložitvi ničnostne tožbe pri Splošnem sodišču (sodba z dne 14. aprila 2005, Sniace/Komisija T-141/03, ZOdl., EU:T:2005:129, točki 29 in 30) ali kadar je bila vložena pri teh sodiščih, preden Splošno sodišče odloči o ničnostni tožbi (glej v tem smislu zgoraj v točki 11 navedeno sodbo TV2 I, EU:T:2008:457, točke od 79 do 81), in po drugi, kadar je predmet tožbe, ki jo je pri nacionalnem sodišču vložila tožeča stranka, pomoč iz odločbe, ki je predmet tožbe pred Splošnim sodiščem (sodba z dne 20. septembra 2007, Salvat père & fils in drugi/Komisija (T-136/05, EU:T:2007:295, točke od 41 do 43).

38 V obravnavani zadevi je tožeča stranka v tožbi navedla, da njen upravičen in dejanski interes za vložitev tožbe temelji že na opredelitvi zadevnih ukrepov kot državnih pomoči v smislu člena 107(1) PDEU in kot novih pomoči v smislu člena 1, točka (c), Uredbe Sveta (ES) št. 659/1999 z dne 22. marca 1999 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena [108 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 1, str. 339). Opozarja, da taka opredelitev zanjo prinaša posledice, ki jih ima neobvestitev o zadevnih ukrepih, in sicer – kot je razsodilo Sodišče v točkah 52 in 53 sodbe z dne 12. februarja 2008, CELF in ministre de la Culture et de la Communication (C-199/06, ZOdl., v nadaljevanju: sodba CELF, EU:C:2008:79) – obveznost, da državi vrne obresti za obdobje nezakonitosti, in, odvisno od okoliščin, obveznost povrnitve škode, ki bi jo lahko njeni konkurenti utrpeli, ker pomoč ne bi bila zakonita. Prav tako je navedla, da je družba Viasat leta 2006 pri danskih sodiščih sprožila postopek, katerega namen je bil, da se tožeči stranki naloži plačilo takih obresti in take odškodnine. Ta postopek naj bi bil prekinjen najprej do izdaje zgoraj v točki 11 navedene sodbe Splošnega sodišča TV2 I (EU:T:2008:457) in nato novega sklepa Komisije.

39 Tožeča stranka in družba Viasat sta na obravnavi pojasnili, da vsebuje tožba, ki jo je slednja vložila leta 2006, več tožbenih predlogov. Eden od njih, ki je uperjen proti tožeči stranki, se nanaša na plačilo obresti za obdobje nezakonitosti. Drugi, ki je uperjen proti Kraljevini Danski, se nanaša na odškodnino, ki jo zahteva družba Viasat, ker so bile po njenem mnenju državne pomoči iz izpodbijanega sklepa nakazane prehitro in nezakonito. Tožeča stranka in družba Viasat sta prav tako potrdili, da se navedena tožba ob vložitvi te tožbe, kar zadeva zgoraj omenjena tožbena predloga, še vedno obravnava in da je sodišče, ki o njej razsoja, prekinilo postopek, dokler Splošno sodišče ne odloči o tem sporu.

40 Ob upoštevanju teh okoliščin je treba ugotoviti, da je tožeča stranka v zadostni meri dokazala, da je ob vložitvi njene tožbe obstajala dejansko obstoječa nevarnost za tožbo v smislu sodne prakse, navedene v točkah 36 in 37 zgoraj.

41 Ta tožba je torej dopustna.

Vsebinska presoja

42 Tožeča stranka v podporo svojim trditvam navaja štiri tožbene razloge, od katerih se prvi navezuje na primarni tožbeni predlog, zadnji trije pa na tri podredne tožbene predloge. Ti tožbeni razlogi se nanašajo: prvi na kršitev člena 107(1) PDEU in načela pravne varnosti, ker je Komisija sklenila, da so zadevni ukrepi državne pomoči; drugi na napačno opredelitev, da so prihodki, nakazani družbi TV2, ki izhajajo iz naročnin, in oprostitev plačila davka od dohodkov pravnih oseb, ki ji je bila odobrena, nova pomoč; tretji na kršitev člena 107(1) PDEU, ker je Komisija sklenila, da prenos prihodkov družbe TV2 iz naročnin na njene regionalne postaje pomeni državne pomoči, dodeljene družbi TV2, in četrti na napačno uporabo prava, ker je Komisija štela, da so prihodki iz oglaševanja, ki so bili nakazani družbi TV2 prek Sklada TV2, državne pomoči.

43 S prvim, drugim in četrtim tožbenim razlogom se izpodbija opredelitev zadevnih ukrepov kot državnih pomoči. Z drugim tožbenim razlogom se delno izpodbija opredelitev zadevnih ukrepov kot novih pomoči. Tožeča stranka zlasti izpodbija to, da so kot nova pomoč opredeljeni prihodki iz naročnin in oprostitev plačila davka od dohodkov pravnih oseb. Ker opredelitev, da gre za novo pomoč, predpostavlja, da so navedeni ukrepi državne pomoči, bo drugi tožbeni razlog obravnavan zadnji, po analizi utemeljenosti tožbenih razlogov, s katerimi tožeča stranka izpodbija obstoj državne pomoči.

Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 107(1) PDEU in načela pravne varnosti, ker je Komisija sklenila, da so zadevni ukrepi državne pomoči

44 Tožeča stranka ob podpori Kraljevine Danske v okviru prvega tožbenega razloga v bistvu navaja, da je Komisija napačno opredelila zadevne ukrepe kot državne pomoči v smislu člena 107(1) PDEU, kot je razlagan z zgoraj v točki 7 navedeno sodbo Altmark (EU:C:2003:415).

45 Ob upoštevanju trditev tožeče stranke in Kraljevine Danske je treba ugotoviti, da ta tožbeni razlog vsebuje štiri dele, od katerih se prvi nanaša na napačno razlago člena 107(1) PDEU, kot je razlagan z zgoraj v točki 7 navedeno sodbo Altmark (EU:C:2003:415). Drugi del se nanaša na kršitev načela pravne varnosti. Tretji in četrti del se nanašata na napačno uporabo drugega in četrtega pogoja Altmark.

46 Pred preizkusom teh štirih delov je treba spomniti, da opredelitev kot državne pomoči iz člena 107(1) PDEU vključuje izpolnjevanje štirih pogojev, in sicer da gre za državni poseg ali poseg iz državnih sredstev, da ta poseg lahko prizadene trgovino med državami članicami, da svojemu upravičencu omogoča prednost in da izkrivlja konkurenco ali grozi, da jo bo izkrivljal (sodba Altmark, navedena v točki 7 zgoraj, EU:C:2003:4150, točka 75).

47 Iz opredelitve iz točke 46 zgoraj sledi, da je eden od pogojev, ki so značilni za državno pomoč v smislu člena 107(1) PDEU, obstoj prednosti, odobrene prejemniku. V zvezi s tem je v zgoraj v točki 7 navedeni sodbi Altmark (EU:C:2003:415) Sodišče razsodilo, da če je treba državni poseg šteti za nadomestilo v zameno za storitve, ki so jih opravila prejemna podjetja zaradi izpolnitve obveznosti javne službe, se ne sme šteti, da je z njim prejemniku dana prednost, s katero je postavljen v ugodnejši konkurenčni položaj v primerjavi s konkurenčnimi podjetji. Tak poseg torej ne izpolnjuje enega od potrebnih pogojev za obstoj državne pomoči in zato ne spada v okvir člena 107(1) PDEU (sodba z dne 8. maja 2013, Libert in drugi, C-197/11 in C-203/11, ZOdl., EU:C:2013:288, točka 84).

48 Vendar je Sodišče oblikovalo štiri pogoje, ki jim mora ustrezati nadomestilo, nakazano za opravljanje storitev javne službe, da bi zanj v konkretnem primeru lahko šteli, da ne daje prednosti prejemniku in da tako ni zajeto z opredelitvijo državne pomoči v smislu člena 107(1) PDEU (glej v tem smislu zgoraj v točki 7 navedeno sodbo Altmark, EU:C:2003:415, točke od 87 do 94).

49 Pogoji Altmark so: prvič, podjetju, ki prejema nadomestilo, mora biti dejansko naloženo opravljanje obveznosti javne službe, te obveznosti pa morajo biti jasno opredeljene. Drugič, merila, na podlagi katerih se izračuna nadomestilo, morajo biti določena vnaprej ter objektivno in pregledno. Tretjič, nadomestilo ne sme presegati tega, kar je nujno potrebno za kritje vseh ali le dela stroškov, ki nastanejo z opravljanjem obveznosti javne službe ob upoštevanju pri tem nastalih prihodkov in razumnega dobička zaradi opravljanja teh obveznosti. Četrtič, če podjetje, katerega naloga je opravljanje obveznosti javne službe, ni izbrano s postopkom oddaje javnega naročila, ki omogoča izbiro ponudnika, ki lahko te storitve opravlja z najnižjimi stroški za skupnost, je treba višino potrebnega nadomestila določiti na podlagi analize stroškov, ki bi jih povprečno, dobro vodeno podjetje, ki je ustrezno opremljeno, zato da lahko zadosti zahtevam javne službe, imelo pri opravljanju teh obveznosti ob upoštevanju pri tem nastalih prihodkov in razumnega dobička.

50 Prvi tožbeni razlog v tej tožbi se nanaša predvsem na razlago in uporabo drugega in četrtega pogoja Altmark.

– Prvi del: napačna razlaga člena 107(1) PDEU, kot je razlagan z zgoraj v točki 7 navedeno sodbo Altmark (EU:C:2003:415)

51 Tožeča stranka ob podpori Kraljevine Danske v okviru prvega dela najprej podaja splošne pripombe glede razlage zgoraj v točki 7 navedene sodbe Altmark (EU:C:2003:415) in pogojev Altmark. Trdi, da je treba te pogoje razlagati glede na njihov kontekst in cilj ter tako, da se pojem državne pomoči ne razširi na ukrepe, ki podjetjem ne dajejo prednosti, ki bi jih postavila v boljši položaj glede na njihove konkurente. Tretji od teh pogojev, v skladu s katerim nadomestilo ne sme presegati tega, kar je nujno potrebno za kritje stroškov, ki nastanejo pri opravljanju obveznosti javne službe ob upoštevanju pri tem nastalih prihodkov in razumnega dobička zaradi opravljanja teh obveznosti, naj bi bil bistven za presojo obstoja državne pomoči, iz sodne prakse, med drugim sodbe z dne 12. februarja 2008 BUPA in drugi/Komisija (T-289/03, ZOdl., v nadaljevanju: sodba BUPA, EU:T:2008:29), pa naj bi izhajala možnost, da se drugi pogoji ne uporabijo.

52 Ugotoviti je treba, da tožeča stranka s to trditvijo v bistvu navaja, da mora Komisija pri preizkusu ukrepa glede na člen 107(1) PDEU, kot je razlagan z zgoraj v točki 7 navedeno sodbo Altmark (EU:C:2003:415), najprej preizkusiti, ali je izpolnjen tretji pogoj Altmark, in če je tako, ne uporabiti drugega in četrtega pogoja Altmark. Tako naj bi Komisija v obravnavani zadevi kršila člen 107(1) PDEU, saj je – namesto da bi v skladu z metodologijo, ki jo predlaga tožeča stranka, uporabila zgoraj v točki 7 navedeno sodbo Altmark (EU:C:2003:415) – ugotovila, da je treba uporabiti drugi in četrti pogoj Altmark, ne da bi pred tem v okviru tretjega pogoja Altmark preverila, ali prednost, dana družbi TV2 prek zadevnih ukrepov, dejansko presega to, kar je nujno potrebno za kritje stroškov, ki nastanejo pri opravljanju njene obveznosti javne službe.

53 Ta razlaga trditev tožeče stranke je nujna, ker se z njo očitno pojem prednosti v smislu člena 107(1) PDEU zreducira na pojem prekomernega nadomestila ali, drugače povedano, na nadomestilo, ki presega to, kar je nujno potrebno za kritje stroškov, ki nastanejo pri opravljanju obveznosti javne službe, v smislu tretjega pogoja Altmark. Vendar v skladu s tem stališčem, če ne gre za prekomerno nadomestilo, ne gre niti za prednost v smislu člena 107(1) PDEU in ukrepa ni mogoče opredeliti kot državno pomoč.

54 V zvezi s tem po eni strani zadostuje ugotovitev, da je Splošno sodišče, ko je odgovarjalo na trditve, podobne trditvi tožeče stranke o prevladi tretjega pogoja Altmark, že presodilo, da je iz povsem nedvoumnega besedila zgoraj v točki 7 navedene sodbe Altmark (EU:C:2003:415) razvidno, da je namen vseh štirih navedenih pogojev opredeliti zadevni ukrep kot državno pomoč in natančneje, ugotoviti obstoj prednosti. Državni poseg, ki ne izpolnjuje enega ali več od navedenih pogojev, je treba zato šteti za državno pomoč v smislu člena 107(1) PDEU (glej sodbo z dne 16. decembra 2010, Nizozemska in NOS/Komisija, T-231/06 in T-237/06, ZOdl., EU:T:2010:525, točke 128, 145 in 146 ter navedena sodna praksa; glej tudi v tem smislu sodbo z dne 6. oktobra 2009, FAB/Komisija, T-8/06, EU:T:2009:386, točka 65).

55 Poleg tega je očitno, da zlasti glede odnosa med tretjim in drugim pogojem Altmark ni mogoče ugotoviti, da nadomestilo, odobreno prejemnemu podjetju, ki je dolžno zagotavljati javno storitev, ne presega tega, kar je nujno potrebno za kritje vseh ali le dela stroškov, ki nastanejo pri opravljanju obveznosti javne službe, ob upoštevanju pri tem nastalih prihodkov in razumnega dobička zaradi opravljanja teh obveznosti, ne da bi se vnaprej vedelo, po katerih merilih je bil določen znesek tega nadomestila, kar pa je ravno predmet drugega pogoja Altmark.

56 Zato morajo biti za to, da državni poseg ne spada v okvir člena 107(1) PDEU, v nasprotju s trditvami tožeče stranke izpolnjeni vsi pogoji Altmark.

57 Po drugi strani se tožeča stranka v podporo svoji trditvi, da bi bilo mogoče odstopiti od nekaterih pogojev Altmark, ne more učinkovito sklicevati niti na zgoraj v točki 51 navedeno sodba BUPA (EU:T:2008:29). Spomniti je treba, da je Splošno sodišče preučilo veljavnost odločbe, v kateri je

Komisija glede na člen 87(1) ES ocenjevala sistem za izravnavo tveganj (v nadaljevanju: RES), ki je veljal na irskem trgu zasebnega zdravstvenega zavarovanja. Sistem zasebnega zdravstvenega zavarovanja na Irskem je v bistvu temeljil na odprtem dostopu za vsakogar, ne glede na starost, spol in zdravstveno stanje, in na enotnem ocenjevanju, ki je bilo naloženo zavarovateljem in ki je določalo, da vsi zavarovanci, ne glede na zdravstveno stanje, plačajo enotno premijo za istovrstni proizvod. V teh okoliščinah je bilo z RES po eni strani določeno, da zavarovatelji z bolj zdravim profilom tveganja od povprečnega tržnega tveganja plačajo dajatev državnemu organu Health Insurance Authority (organ za zdravstveno zavarovanje, v nadaljevanju: HIA) in da HIA po drugi plača ustrezni znesek zavarovateljem, ki imajo manj zdrav profil tveganja od povprečnega tržnega tveganja. Ta plačila so se izvajala prek sklada, ki je bil ustanovljen posebej v ta namen in ki ga je upravljala HIA. Z vzpostavitvijo tega sistema med zavarovatelji je RES želel zagotoviti stabilnost trga zasebnega zdravstvenega zavarovanja na Irskem in nevtralizirati razlike v profilih tveganja med zavarovatelji, da bi se preprečilo, da bi zavarovatelji z izbirnimi strategijami trženja merili na potrošnike z manjšim tveganjem. Komisija je preučila ta sistem zaradi pritožbe, ki jo je vložil eden od zavarovateljev, ki je zaradi bolj zdravega profila tveganja plačeval višje dajatve od drugih. Po preučitvi RES je Komisija sklenila, da vključuje plačila, omejena na najnižjo mogočo raven, ki je potrebna, da se nadomestijo obveznosti zavarovateljev za storitve splošnega gospodarskega pomena, in zato ne vključuje državnih pomoči v smislu člena 87(1) ES (zgoraj v točki 51 navedena sodba BUPA, EU:T:2008:29, točke 27, 37, 41 in 43).

58 V zvezi s posebnimi značilnostmi RES, opisanimi v točki 57 zgoraj, namreč nevtralnostjo sistema nadomestil glede na prihodke in ugodnosti zavarovateljev po eni strani ter posebnostjo dodatnih stroškov, povezanih z manj zdravim profilom tveganja teh zavarovateljev po drugi, je Splošno sodišče priznalo, da v obravnavani zadevi ni mogoča stroga uporaba enega od pogojev Altmark, namreč četrtega (zgoraj v točki 51 navedena sodba BUPA, EU:T:2008:29, točke od 246 do 248).

59 Vendar tožeča stranka po eni strani ne navaja, da ima nadomestilo, dodeljeno družbi TV2, značilnosti, ki so enake tistim, predstavljenim v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 51 navedena sodba BUPA (EU:T:2008:29).

60 Tožeča stranka namreč za to, da bi v obravnavani zadevi upravičila odstopanje od pogojev Altmark, navaja le posebnosti storitev javne radiotelevizije. Po mnenju tožeče stranke je ta posebnost storitev javne radiotelevizije povezana s težavami, ki se pojavljajo glede opredelitve te javne službe. V zvezi s tem se še posebej sklicuje na Protokol št. 29 o sistemu javne radiotelevizije v državah članicah, ki je priložen Pogodbi DEU (v nadaljevanju: Amsterdamski protokol). Trdi, da bi morala Komisija pri preizkusu uporabe pogojev Altmark upoštevati, da imajo v skladu z Amsterdamskim protokolom države članice pravico, da naloge javne radiotelevizije opredelijo široko in kvalitativno.

61 V zvezi s tem je treba spomniti, da je iz besedila Amsterdamskega protokola razvidno, da je ta akt namenjen razlagi izjeme iz člena 106(2) PDEU (glej v tem smislu sodbo z dne 10. julija 2012, TF1 in drugi/Komisija, T-520/09, EU:T:2012:352, točka 94). Zato za oceno uporabe meril Altmark, katerih cilj je ugotoviti, ali gre za državno pomoč, ne pa njene združljivosti z notranjim trgom, ni upošteven. Poleg tega je Splošno sodišče že razsodilo, da ni mogoče dopustiti, da se z Amsterdamskim protokolom izključi uporaba pravil konkurence in Komisiji prepoveduje, da preveri, ali državno financiranje javnih radiotelevizij zagotavlja gospodarsko prednost, tako da se opre na merila, ki jih je Sodišče opredelilo v zgoraj v točki 7 navedeni sodbi Altmark (EU:C:2003:415) (zgoraj v točki 54 navedena sodba Nizozemska/Komisija, EU:T:2010:525, točka 149).

62 Poleg tega naj bi bil pomen Amsterdamskega protokola za presojo obstoja državne pomoči – čeprav ga je treba priznati – omejen na prvi pogoj Altmark, ki se nanaša na opredelitev obveznosti javne službe. Vendar vprašanje, ali je v obravnavani zadevi izpolnjen prvi pogoj Altmark, ni sporno.

63 Po drugi strani v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, iz zgoraj v točki 51 navedene sodbe BUPA (EU:T:2008:29) ne izhaja, da je po mnenju Splošnega sodišča mogoče popolnoma izključiti uporabo četrtega pogoja Altmark. Nasprotno, čeprav je ob upoštevanju značilnosti zadevnega sistema nadomestil priznalo, da tega pogoja ni mogoče uporabiti strogo, je poudarilo, da se je kljub tem značilnostim Komisija dolžna prepričati, da nadomestilo ni zajemalo možnosti za nadomestilo stroškov, ki bi jih lahko povzročila neučinkovitost prejemnikov (zgoraj v točki 51 navedena sodba BUPA, EU:T:2008:29, točki 246 in 249).

64 Drugič, tožeča stranka trdi, da Komisija v obravnavani zadevi ob uporabi pogojev Altmark, zlasti drugega in četrtega, ni upoštevala, da so se ti pogoji uporabili za okoliščine pred zgoraj v točki 7 navedeno sodbo Altmark (EU:C:2003:415). Iz točk 228 in 232 zgoraj v točki 11 navedene sodbe TV2 I (EU:T:2008:457) naj bi bilo razvidno, da v tem primeru zadostuje, da so bili pogoji „v bistvu“ spoštovani.

65 Po eni strani je treba v zvezi s tem najprej pojasniti, da je Splošno sodišče v točki 228 zgoraj v točki 11 navedene sodbe TV2 I (EU:T:2008:457) s tem, da je poudarilo, da zanj to ne pomeni posega v pristojnost Komisije na področju državnih pomoči, navedlo zgolj, da ob upoštevanju dokazov, ki jih je pred njim predstavila Kraljevina Danska, ni mogoče izključiti, da bi bila lahko podrobna pravila o določitvi zneska naročnine, ki pripade družbi TV2, objektivna in pregledna podrobna pravila. Po mnenju Splošnega sodišča torej ni mogoče izključiti, da bi natančna analiza teh podrobnih pravil morda pripeljala do ugotovitve, da je Kraljevina Danska, celo preden je Sodišče določilo pogoje Altmark, v bistvu zagotovila spoštovanje drugega pogoja Altmark. Po drugi strani je v točki 232 navedene sodbe Splošno sodišče navedlo, da ni mogoče izključiti, da bi natančen preizkus vseh okoliščin, odločilnih pri določitvi zneska naročnine, ki pripade družbi TV2 v obdobju, ki je predmet preiskave, namreč preizkus, ki bi ga morala opraviti Komisija, lahko pripeljal do ugotovitve, da je Kraljevina Danska celo preden je Sodišče določilo pogoje Altmark v bistvu pazila na spoštovanje četrtega od teh pogojev.

66 Iz točk 228 in 232 zgoraj v točki 11 navedene sodbe TV2 (EU:T:2008:457) je razvidno, da bi po mnenju Splošnega sodišča natančen preizkus vseh okoliščin, odločilnih pri določitvi zneska naročnine, ki pripade družbi TV2 v obdobju, ki je predmet preiskave, ki je manjkal v odločbi TV2 I, lahko pripeljal Komisijo do ugotovitve, da sta bila v obravnavani zadevi izpolnjena drugi in četrti pogoj Altmark. Izraz „v bistvu“ lahko pomeni le, da po mnenju Splošnega sodišča ni mogoče izključiti, da so bili ob upoštevanju okoliščin zadeve doseženi posebni cilji drugega in četrtega pogoja Altmark. Ni namreč logično trditi, da je treba uporabiti pogoje Altmark, po drugi strani pa z uporabo izraza „v bistvu“ želeti povedati, da bi zadostovalo, da bi bili ti pogoji le deloma izpolnjeni.

67 Poleg tega tožeča stranka niti ne pojasnjuje, kaj razume pod tem, da se „v bistvu“ uporabita drugi in četrti pogoj Altmark. Njeno trditev je mogoče razlagati v tem smislu, da bi Komisija morala ta pogoja, ker ju je uporabila za okoliščine pred razglasitvijo zgoraj v točki 7 navedene sodbe Altmark (EU:C:2003:415), razlagati prožneje, tako da bi ju prilagodila posebnim okoliščinam obravnavane zadeve.

68 Ko ji je bilo na obravnavi o tem postavljeno vprašanje, se je tožeča stranka sklicevala na sodbo z dne 7. novembra 2012, CBI/Komisija (T-137/10, ZOdl., EU:T:2012:584, točke od 85 do 89), iz katere naj bi izhajala možnost za manj strogo uporabo pogojev Altmark, ki je prilagojena posebnostim zadevnega sektorja.

69 V zvezi s tem je treba pojasniti, da je v navedeni sodbi Splošno sodišče presojalo veljavnost odločbe, s katero je Komisija – ne da bi začela formalni postopek preiskave – ugotovila, da so nadomestila, dodeljena splošnim javnim bolnišnicam regije Bruselj – glavno mesto (Belgija), javne pomoči, ki so združljive z notranjim trgom. V tem okviru je navedla, da se pogoji Altmark sicer brez razlik nanašajo na vse gospodarske sektorje, vendar je treba pri njihovi uporabi upoštevati posebnosti posameznega sektorja. Splošno sodišče je tudi spomnilo, sklicujoč se pri tem na zgoraj v točki 51 navedeno sodbo

BUPA (EU:T:2008:29), da je treba ob upoštevanju posebne narave naloge javne službe v posameznih sektorjih zgoraj v točki 7 navedeno sodbo Altmark (EU:C:2003:415) uporabljati prožno, pri čemer se je sklicevalo na namen in cilj v njej določenih pogojev, in na način, prilagojen posebnim okoliščinam obravnavane zadeve. Nazadnje je Splošno sodišče ugotovilo, da se merila, ki jih razvilo Sodišče v zgoraj v točki 7 navedeni sodbi Altmark (EU:C:2003:415) v zvezi z dejavnostjo prevoza, ki je nedvomno gospodarska in konkurenčna dejavnost, ne morejo uporabljati enako v bolnišničnem sektorju, za katerega te konkurenčne in tržne komponente ne veljajo nujno (zgoraj v točki 68 navedena sodba CBI/Komisija, EU:T:2012:584, točke 85, 86 in 89).

70 Iz te sodbe je razvidno, da lahko manj strogo uporabo pogojev Altmark v konkretnem primeru upravičijo neobstoj konkurenčne in tržne komponente sektorja, v katerem deluje prejemnik nadomestila. Vendar kljub upoštevanju posebnosti naloge javne službe radiodifuzije, ki je potrjena z Amsterdamskim protokolom, ni mogoče priznati, da za sektor radiodifuzije ni značilna konkurenčna in tržna komponenta. V obravnavani zadevi se je ta komponenta med drugim izrazila s tem, da je družba TV2, ki se je delno financirala s prihodki iz oglaševanja, delovala na trgu televizijskega oglaševanja. Drugače kot v okoliščinah v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 68 navedena sodba CBI/Komisija (EU:T:2012:584), z okoliščinami obravnavane zadeve ni upravičena manj stroga uporaba pogojev Altmark.

71 Kljub pojasnilom na obravnavi so trditve tožeče stranke, da bi morala Komisija prožneje razlagati pogoje Altmark, tako da bi jih prilagodila okoliščinam obravnavane zadeve, v vsakem primeru nejasne in nenatančne, saj tožeča stranka ne pojasnjuje, kako naj bi bila prilagojena ta dva pogoja.

72 Sicer pa, čeprav bi to trditev povzeli z ugotovitvijo, da bi morali v obravnavani zadevi zadevna dva pogoji šteti za izpolnjena, je ne bi mogli presojati abstraktno v okviru tega dela, ampak bi jo morali preučiti pozneje s trditvami, podanimi v okviru tretjega in četrtega dela, s katerimi tožeča stranka navaja, da je uporaba teh dveh pogojev v obravnavani zadevi napačna.

73 Ob upoštevanju navedenega je treba prvi del prvega tožbenega razloga zavrniti.

– Drugi del: kršitev načela pravne varnosti

74 Tožeča stranka v okviru drugega dela tega tožbenega razloga v bistvu trdi, da je z izpodbijanim sklepom kršeno načelo pravne varnosti.

75 Iz trditev, s katerimi se tožeča stranka sklicuje na načelo pravne varnosti, izhaja, da naj bi kršitev tega načela imela dva dela.

76 Po eni strani tožeča stranka trdi, da pomeni uporaba drugega in četrtega pogoja Altmark za okoliščine pred razglasitvijo zgoraj v točki 7 navedene sodbe Altmark (EU:C:2003:415) retroaktivno uporabo zadevnih pogojev. Ta retroaktivna uporaba po mnenju tožeče stranke pomeni kršitev načela pravne varnosti.

77 Po drugi strani tožeča stranka trdi, da gre v obravnavani zadevi za kršitev načela pravne varnosti zlasti glede na dejstvo, da bi lahko zaradi uporabe pogojev Altmark v skladu s točkami 52 in 53 zgoraj v točki 38 navedene sodbe CELF (EU:C:2008:79) bila dolžna plačati obresti za obdobje nezakonitosti in morebitno odškodnino v korist svojih konkurentov. V zvezi z tem pojasnjuje, da je v nasprotju z načelom pravne varnosti zlasti to, da nosi finančne posledice tega, da Komisija ni bila obveščena o nadomestilu za obveznost javne službe, ki so ji naložene z zakonom, ker se šteje, da sistem nadomestil ne izpolnjuje v celoti pogojev, določenih v sodbi, izdani več kot 25 let po sprejetju navedenega sistema in za poznavanje katerih organi niso imeli nikakršnega razloga. Po mnenju tožeče

stranke naj bi bila kršitev načela pravne varnosti v obravnavani zadevi toliko bolj očitna, ker je Sodišče državam članicam naložilo novo obveznost za ukrepanje, namreč obveznost, da organizirajo javni razpis.

78 Prva trditev tožeče stranke je blizu argumentaciji, ki jo predstavlja v okviru prvega dela tega tožbenega razloga (glej točko 64 zgoraj). Medtem ko v okviru tega prvega dela tožeča stranka trdi, da bi morala biti uporaba pogojev Altmark za okoliščine pred zgoraj v točki 7 navedeno sodbo Altmark (EU:C:2003:415) „prožna“, pa v okviru tega dela navaja, da je načelo pravne varnosti Komisiji nalagalo, da popolnoma izključi uporabo zadevnih pogojev za okoliščine pred upoštevno sodbo Sodišča.

79 To prvo trditev je treba zavrniti. Najprej je treba spomniti, da je zgoraj v točki 7 navedena sodba Altmark (EU:C:2003:415) sodba, ki jo je Sodišče izdalo v okviru postopka predhodnega odločanja. Spomniti je treba, da je cilj pristojnosti Sodišča na podlagi člena 267 PDEU zagotavljati, da nacionalna sodišča enotno razlagajo in uporabljajo pravo Unije, zlasti določbe z neposrednim učinkom (sodba z dne 27. marca 1980, Denkavit italiana, 61/79, Recueil, EU:C:1980:100, točka 15), in da v skladu z ustaljeno sodno prakso sodba, izdana v zvezi s predlogom za sprejetje predhodne odločbe, ni oblikovalna, temveč izključno ugotovitvena, kar pomeni, da njene posledice načeloma nastanejo na dan, ko je začela veljati razlagana določba (glej sodbo z dne 8. septembra 2011, Q-Beef in Bosschaert, C-89/10 in C-96/10, ZOdl., EU:C:2011:555, točka 48 in navedena sodna praksa). Seveda sme Sodišče izjemoma na podlagi splošnega načela pravne varnosti, ki je neločljivo povezano s pravnim redom Unije, da bi se preprečile resne težave, časovno omejiti učinke svoje sodbe in tako vsem zainteresiranim osebam preprečiti, da se sklicujejo na določbo, ki jo je razložilo z namenom izpodbijanja pravnih razmerij, ki so nastala v dobri veri (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Denkavit italiana, EU:C:1980:100, točka 17, in sodbo z dne 19. decembra 2013, Association Vent De Colère! in drugi, C-262/12, ZOdl., EU:C:2013:851, točki 39 in 40). Vendar, kot je že bilo navedeno v zgoraj v točki 51 navedeni sodbi BUPA (EU:T:2008:29, točki 158 in 159), se Sodišče pri razglasitvi zgoraj v točki 7 navedene sodbe Altmark (EU:C:2003:415) ni odločilo za uporabo tega izjemnega ukrepa.

80 Zato v nasprotju s trditvami tožeče stranke ni mogoče izključiti uporabe drugega in četrtega pogoja Altmark zato, ker se v obravnavani zadevi ta pogoja uporabljata za okoliščine pred razglasitvijo zgoraj v točki 7 navedene sodbe Altmark (EU:C:2003:415).

81 Z drugo trditvijo tožeča stranka očitno zatrjuje, da je v obravnavani zadevi podana kršitev načela pravne varnosti, zlasti ob upoštevanju resnosti finančnih posledic, ki jih ima zanjo to, da se ob uporabi pogojev Altmark zadevni ukrepi, ki so bili sprejeti veliko pred razglasitvijo zgoraj v točki 7 navedene sodbe Altmark (EU:C:2003:415), opredelijo kot državna pomoč.

82 Tudi te trditve ni mogoče sprejeti. Iz sodne prakse namreč izhaja, da finančne posledice, ki prejemniku nastanejo zaradi nepriglašenega ukrepa, niso okoliščina, ki glede na splošno načelo pravne varnosti upravičuje časovno omejitev učinkov sodbe, s katero Sodišče člen 107(1) PDEU razlaga tako, da zadevni ukrep pomeni državno pomoč (glej v tem smislu zgoraj v točki 79 navedeno sodbo Association Vent De Colère! in drugi, EU:C:2013:851, točke od 40 do 42 in navedena sodna praksa). Iz tega sledi, da se tožeča stranka ne more sklicevati na negativne finančne posledice, ki jih imata zanjo uporaba pogojev Altmark za zadevne ukrepe in opredelitev teh ukrepov kot državnih pomoči v smislu člena 107(1) PDEU, kot je razlagan z zgoraj v točki 7 navedeno sodbo Altmark (EU:C:2003:415), da bi lahko v imenu načela pravne varnosti zahtevala, da se v obravnavani zadevi ti pogoji ne uporabijo.

83 Polega tega je treba ugotoviti, da tožeča stranka s svojimi trditvami v resnici ne dvomi o retroaktivni uporabi pogojev Altmark, ampak o posledicah, ki izhajajo iz zgoraj v točki 38 navedene sodbe CELF (EU:C:2008:79). Cilj te tožbe, s katerim je poleg tega upravičen pravni interes tožeče stranke, je namreč, da se z izpodbijanjem opredelitve zadevnih ukrepov kot državne pomoči (prvi, tretji in četrti

tožbeni razlog) po eni strani izogne morebitnemu plačilu obresti za obdobje nezakonitosti v smislu zgoraj v točki 38 navedene sodbe CELF (EU:C:2008:79) in da se po drugi izpodbija njihovo opredelitev kot nove pomoči (drugi tožbeni razlog).

84 Vendar vprašanja, ali je v skladu z načelom pravne varnosti, da se prejemniku tega, kar se je v času dejanskega stanja štelo za nadomestilo, dano za opravljanje nalog javne službe, naloži obveznost vračila zneska denarja, ki je posledica skupne in retroaktivne uporabe sodb, ki se nanašajo na razlago členov 107(1) PDEU in 108(3) PDEU, izdanih več let po nakazilu tega nadomestila, ni mogoče rešiti v okviru tega spora, ki se nanaša na veljavnost sklepa, s katerim je Komisija navedeno nadomestilo opredelila kot državno pomoč. Nacionalno sodišče mora preveriti – po potrebi po tem, ko je Sodišču postavilo vprašanja za predhodno odločanje – ali se v okoliščinah obravnavane zadeve uporabijo pravila, navedena v zgoraj v točki 38 navedeni sodbi CELF (EU:C:2008:79). Vsekakor glede na obstoječo sodno prakso posledice uporabe teh načel ne morejo upravičiti tega, da se pogoji Altmark ne uporabijo ali se uporabijo manj strogo.

85 Nazadnje, v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, Sodišče pri vzpostavitvi četrtega pogoja Altmark državam članicam ni naložilo nove obveznosti za ukrepanje, ki bi pomenila, da vedno in v vseh okoliščinah izvedejo postopek oddaje javnega naročila za izbiro podjetja, katerega naloga je opravljanje obveznosti javne službe. Seveda je iz tega, kako je oblikovan ta pogoj, razvidno, da je izvedba postopka oddaje javnega naročila, ki omogoča izbiro ponudnika, ki lahko te storitve opravlja z najnižjimi stroški za skupnost, način za zagotovitev spoštovanja četrtega pogoja Altmark. Vendar je Sodišče hkrati opredelilo še drug način za nadzor nad učinkovitostjo opravljanja obveznosti javne službe. Ugotovilo je namreč, da je mogoče, če ni bil izveden postopek oddaje javnega naročila, višino potrebnega nadomestila določiti na podlagi stroškov, ki bi povprečnemu, dobro vodenemu podjetju, ki je ustrezno opremljeno za to, da lahko zadosti zahtevam zadevne javne službe, nastali za opravljanje obveznosti te javne službe ob upoštevanju pri tem nastalih prihodkov in razumnega dobička.

86 Iz navedenega izhaja, da v obravnavani zadevi načelo pravne varnosti ni nasprotovalo temu, da Komisija opredeli zadevne ukrepe kot državno pomoč v smislu člena 107(1) PDEU, kot je razlagan z zgoraj v točki 7 navedeno sodbo Altmark (EU:C:2003:415).

87 Zato je treba drugi del prvega tožbenega razloga zavrniti.

– Tretji del: presoja podrobnih pravil za izračun nadomestila, dodeljenega družbi TV2, glede na drugi pogoj Altmark

88 Tožeča stranka ob podpori Kraljevine Danske s tretjim delom tega tožbenega razloga trdi, da je – čeprav bi bilo pravilno, da je Komisija štela, da se v obravnavani zadevi uporabijo vsi pogoji Altmark in da jih je treba poleg tega uporabiti natančno tako, kot jih je Sodišče opredelilo v zgoraj v točki 7 navedeni sodbi Altmark (EU:C:2003:415) – Komisija pri uporabi drugega od tega pogojev napačno uporabila pravo.

89 Tožeča stranka in Danska v bistvu trdita, da so bila merila, na podlagi katerih je bilo izračunano nadomestilo, dodeljeno družbi TV2, in podrobna pravila, ki so bila v praksi uporabljena za njihovo izvedbo, znana vnaprej, objektivna in pregledna. Nadomestilo naj bi bilo namreč opredeljeno kot razlika med sredstvi, ki jih je treba dati na voljo družbi TV2 na podlagi politične odločitve (štiriletni sporazumi o sredstvih javnega obveščanja, ki jih skleneta danska vlada in parlament), in ocenjenimi prihodki, ki izvirajo iz oglaševanja in drugih dejavnosti.

90 Natančneje, prvič, tožeča stranka trdi, da je drugi pogoj Altmark manj pomemben v okoliščinah, kot so te v obravnavani zadevi, v katerih lahko storitve, potrebne za opravljanje obveznosti javne službe, ponudijo samo nekatera podjetja.

91 Drugič, tožeča stranka trdi, da je to, da se pristojnim faktorjem političnega odločanja v zvezi z opredelitvijo opravljanja javnih storitev radiodifuzije prepusti tudi določitev stroškov, povezanih z izvajanjem teh nalog, skladno s sodno prakso in veljavnim pravnim okvirom.

92 Tretjič, tožeča stranka in Danska očitata Komisiji, da trdi zgolj, da danski organi niso obveščali o informacijah, ki se nanašajo na merila za izračun nadomestila, ne pojasni pa, za katera merila izračuna bi lahko glede na okoliščine primera šlo ali katere značilnosti bi morala imeti danska pravila o določitvi nadomestila za javno storitev radiodifuzije, da bi bila skladna z drugim pogojem Altmark. Tožeča stranka trdi tudi, da Komisija s svojimi trditvami ni dokazala, da danska pravila o določitvi nadomestila za javno storitev radiodifuzije niso bila primerna, da bi preprečila prekomerno nadomestilo.

93 Četrtič, Kraljevina Danska nazadnje navaja, da Komisija v obravnavani zadevi napačno razlaga drugi pogoj Altmark, ker ta razlaga ni skladna s prvim pogojem Altmark, kot je razlagan s sodno prakso, ki daje državam članicah veliko svobodo pri opredelitvi naloge javne službe. Poleg tega naj bi bila ta razlaga preširoka in naj bi zato vodila do zamenjave drugega, tretjega in četrtega pogoja Altmark. S temi trditvami se Kraljevina Danska pridružuje trditvam tožeče stranke, ki trdi, da vprašanje učinkovitosti, ki sta ga v svojih vlogah izpostavili Komisija in družba Viasat, v okviru uporabe četrtega pogoja Altmark ni upoštevno.

94 Komisija je v izpodbijanem sklepu najprej predstavila vsebino upoštevnih določb Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed (zakon o storitvah radiotelevizijskega oddajanja), veljavnega v obdobju preiskave, kot so jih predstavili danski organi v svojem dopisu z dne 24. marca 2003 (točki 105 in 106 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Med drugim je navedla, da višino nadomestila, ki pripade družbi TV2, določi minister za kulturo v okviru sporazuma o sredstvih javnega obveščanja, ki je sklenjen z večino političnih strank v danskem parlamentu, in da so bili v preiskovanem obdobju sklenjeni trije sporazumi o sredstvih javnega obveščanja: sporazum o sredstvih javnega obveščanja za obdobje 1994-1997, sklenjen 16. septembra 1993, sporazum o sredstvih javnega obveščanja za obdobje 1997-2000, sklenjen 10. maja 1996, in sporazum o sredstvih javnega obveščanja za obdobje 2001-2004, sklenjen 28. marca 2000. Nato je Komisija navedla, da med preiskovanim obdobjem nadomestilo, dodeljeno družbi TV2, ni bilo predmet naknadnega pregleda, in to niti ob upadu prihodkov iz oglaševanja te družbe v letu 1999. Komisija je med drugim v točki 108 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da so danski organi navedli, da je bilo nadomestilo, dodeljeno družbi TV2, po eni strani določeno prek cenovnega in plačnega indeksiranja proračuna in računov družbe TV2 ter po drugi z ekonomskimi analizami. Glede teh ekonomskih analiz je Komisija navedla, da sta jih sestavljali dve študiji, ki jih je v letih 1995 in 1999 izvedlo revizijsko podjetje KPMG (v nadaljevanju: študije podjetja KMPG), katerih namen je bil preučiti različne scenarije razvoja oglaševalskega trga za zadevna naročniška obdobja, da bi se lahko ocenil znesek potencialnih prihodkov iz oglaševanja, ki pripada družbi TV2, in da bi se lahko danskemu parlamentu in vladi zagotovila boljša podlaga za določanje in dodeljevanju prihodkov iz naročnin. Komisija je svojo analizo v točkah od 114 do 116 obrazložitve izpodbijanega sklepa zaključila takole:

„(114)
Komisija meni, da je vključenost danskega parlamenta v postopek določanja naročnine zagotovila določeno stopnjo preglednosti in objektivnosti. Poleg tega so bili sporazumi o sredstvih javnega obveščanja, ki določajo znesek sredstev iz naročnin, ki se dodeli TV2, določeni za več let vnaprej, zato nadomestilo postaje TV2 v preiskovanem obdobju ni bilo nikoli prilagojeno.

(115)
Vendar so [študije] KPMG podal[e] samo izračune zneska prihodka iz oglaševanja za TV2 (tj. dohodkovni vidik). Glede stroškov v zvezi z izračunom nadomestila ni bilo nobenih podatkov in Komisija meni, da so sporazumi o sredstvih javnega obveščanja temeljili izključno na indeksaciji stroškov TV2 iz prejšnjih let. Danske oblasti so navedle, da je bilo nadomestilo določeno na podlagi

cenovnega in plačnega indeksiranja proračuna in računov TV2 ter na podlagi ekonomskih analiz, ki so ocenjevale samo dohodkovni vidik in niso obravnavale obdobja, ki ga obsega sporazum o sredstvih javnega obveščanja, sklenjen 16. septembra 1993.

(116)
Poleg tega ni bilo nobene navedbe parametrov, ki bi se uporabili za izračun nadomestila. Znesek nadomestila je bil določen vnaprej, vendar drugo merilo sodbe Altmark zahteva, da morajo biti parametri, ki se uporabljajo za izračun nadomestila, predhodno določeni na objektiven in pregleden način."

95 Iz točk obrazložitve, navedenih v točki 94 zgoraj, je razvidno, da je Komisija pri preučitvi podrobnih pravil za izračun nadomestila, dodeljenega družbi TV2, glede na drugi pogoj Altmark upoštevala, da je bil znesek tega nadomestila določen pod nadzorom danskega parlamenta in na podlagi študij podjetja KMPG, katerih vsebino je preučila. Komisija je v točki 114 obrazložitve izpodbijanega sklepa tudi priznala, da je vključenost danskega parlamenta v postopek določanja zneska nadomestila lahko zagotovila „določeno stopnjo preglednosti in objektivnosti". Poleg tega je iz navedene točke obrazložitve razvidno, da sta to „preglednost in objektivnost" okrepila še dva druga dejavnika, namreč dejstvo, da so bila sredstva iz naročnin, dodeljena družbi TV2, s sporazumi o sredstvih javnega obveščanja določena za več let vnaprej, in dejstvo, da ni bilo nadomestilo za družbo TV2 v preiskovanem obdobju nikoli prilagojeno.

96 Vendar po mnenju Komisije vključenost danskega parlamenta, ki zagotavlja „določeno stopnjo preglednosti in objektivnosti", ni bila zadostna, da bi šteli, da so podrobna pravila za izračun nadomestila, dodeljenega družbi TV2, izpolnjevala drugi pogoj Altmark. Okoliščina, ki je vplivala na to, da je Komisija ugotovila, da ta pogoj ni izpolnjen, je namreč očitno dejstvo, da sta se študiji podjetja KMPG nanašali samo na ocenjene prihodke družbe TV2 iz oglaševanja, nista pa preučili postavke „stroški" v izračunu nadomestila, dodeljenega družbi TV2, ki naj bi se nanašala zgolj na stroške, ki jih je družba TV2 dejansko imela v preteklih letih, povečane za indeksacijo.

97 Po mnenju Komisije tako dejstvo, da se izračun opira na stroške, ki jih je prejemnica nadomestila dejansko imela, za izračun zneska tega nadomestila glede na drugi pogoj Altmark ni dovolj. Iz tega je mogoče sklepati, da bi morala biti po mnenju Komisije za izpolnitev drugega pogoja Altmark merila izračuna nadomestila oblikovana tako, da bi omogočila vpliv ali nadzor višine izdatkov ali stroškov prejemnice nadomestila. Zdi se torej, da po mnenju Komisije drugi pogoj Altmark vsebuje pojem učinkovitosti prejemnika nadomestila.

98 Razlaga izpodbijanega sklepa iz točke 97 zgoraj je potrjena z odgovorom Komisije na trditve tožeče stranke. Komisija v odgovoru na tožbo trdi, da temelji razlogovanje tožeče stranke zgolj na suverenosti zakonodajne oblasti in torej ne upošteva tehničnih značilnosti izračuna nadomestila. Dodaja, da bi, če bi sledili temu razlogovanju, za izpolnitev drugega pogoja Altmark zadostovalo, da država članica vnaprej določi kakršen koli znesek nadomestila. Vendar je po mnenju Komisije s tem pogojem zahtevano, da je merilo za izračun izbrano tako, da prepreči prekomerno nadomestilo in zagotavlja učinkovitost javne službe. Komisija tudi trdi, da se je treba – če bi predpostavljali, da je družba TV2 edino podjetje, ki lahko zagotovi zadevno javno službo – še vedno izogniti prekomernemu nadomestilu in zagotoviti učinkovitost javne službe, da bi se preprečilo, da bi se nadomestila, dodeljena družbi TV2, opredelila kot državne pomoči.

99 Ugotoviti je treba, da je pojmovanje drugega pogoja Altmark, kakršno izhaja iz izpodbijanega sklepa in kot je razlagano ob upoštevanju odgovora na tožbo, napačno.

100 V delu, v katerem se pogoji Altmark nanašajo na enega od štirih sestavnih delov pojma državne pomoči v smislu člena 107(1) PDEU, in sicer na prednost, dodeljeno prejemniku (glej točke od 46 do 49 zgoraj), je namreč skupni cilj vseh teh pogojev preveriti, ali nadomestilo, dodeljeno podjetju za opravljanje naloge javne službe, vsebuje ekonomsko prednost, ki bi lahko to podjetje postavila v boljši položaj glede na njegove konkurente.

101 Čeprav vse pogoje Altmark povezuje ta skupni cilj, ima vsak od njih posebno vlogo in se razlikuje od preostalih.

102 Z drugim pogojem Altmark, kot je oblikovan v točki 90 zgoraj v točki 7 navedene sodbe Altmark (EU:C:2003:415), se zahteva, da so merila, na podlagi katerih se izračuna nadomestilo, določena vnaprej ter objektivno in pregledno, da se prepreči, da bi vsebovalo ekonomsko prednost, ki bi lahko prejemno podjetje postavila v boljši položaj glede na njegove konkurente.

103 Pomen tega pogoja je določen s prvim delom povedi, navedene v točki 102 zgoraj. Iz njega izhaja, da so z drugim pogojem Altmark postavljene tri zahteve, ki jih morajo izpolniti merila za izračun nadomestila, da se zagotovi, da je izračun zanesljiv in da ga lahko Komisija preveri. S temi zahtevami se zahteva, da so merila za izračun nadomestila določena vnaprej, po preglednem postopku in da so po svoji naravi objektivna. Iz zgoraj v točki 7 navedene sodbe Altmark (EU:C:2003:415) nikakor ni razvidno, da morajo biti glede na drugi pogoj, ki je v njej določen, merila za izračun nadomestila oblikovana tako, da vplivajo na ali nadzirajo višino stroškov, ki jih ima prejemnik tega nadomestila.

104 Očitno Komisija s svojo razlago drugega pogoja Altmark šteje, da ni treba, da so merila za izračun nadomestila le objektivna in predhodno določena v preglednem postopku, ampak morajo poleg tega zagotavljati tudi učinkovito opravljanje javne službe. Taka razlaga, ki ni združljiva z besedilom drugega pogoja Altmark, vodi do zamenjave pogoja iz obravnavanega primera in četrtega pogoja.

105 Razlaga drugega pogoja, ki jo je uporabila Komisija, nima podlage niti v sodni praksi niti v drugem delu povedi, s katero je Sodišče oblikovalo ta pogoj in ki je predstavljena v točki 102 zgoraj. Ta del je uporabljen zgolj za to, da se spomni na skupni cilj vseh pogojev Altmark kot celote, ne pa za to, da bi se v drugi pogoj dodala zahteva po učinkovitosti, ki je značilna za četrti pogoj.

106 Ob upoštevanju teh elementov je treba ugotoviti, da je Komisija s tem, da je zahtevala, da so merila za izračun nadomestila, dodeljenega družbi TV2, oblikovana tako, da zagotovijo učinkovito opravljanje naloge javne službe, napačno uporabila pravo. Ker se ta napaka nanaša na obseg drugega pogoja Altmark, vpliva na celotno presojo podrobnih pravil za izračun nadomestila, dodeljenega družbi TV2, ki jo je Komisija opravila v točkah od 112 do 117 obrazložitve izpodbijanega sklepa.

107 Nazadnje je treba ugotoviti, da so očitki, ki jih tožeča stranka navaja glede točke 116 obrazložitve izpodbijanega sklepa, utemeljeni. Ker namreč Komisija točkah od 112 do 115 obrazložitve izpodbijanega sklepa preučuje podrobna pravila za izračun nadomestila, predstavljena v točkah od 105 do 111 obrazložitve tega sklepa, se zdi, da je ugotovitev v točki 116 njegove obrazložitve, da „ni bilo nobene navedbe parametrov, ki bi se uporabili za izračun nadomestila“, v nasprotju s predhodno analizo ali celo nesmiselna. Komisija v tej točki obrazložitve zgolj ponavlja vsebino drugega pogoja Altmark, ne poveže pa je z ugotovitvami, ki jih je oblikovala v prejšnjih točkah obrazložitve.

108 Zato je treba ugotoviti, da je tretji del prvega tožbenega razloga tožeče stranke utemeljen.

109 Vendar je treba spomniti, da kadar določeni razlogi za neko odločitev zadostujejo za njeno pravno utemeljitev, potem napake v zvezi z drugimi razlogi za ta akt v nobenem primeru ne vplivajo na njegov izrek. Poleg tega je treba tak akt, če izrek odločbe Komisije temelji na več razlogih, med katerimi vsak zadostuje za utemeljitev tega izreka, načeloma razglasiti za ničen, samo če nobeden od teh razlogov ni zakonit. V tem primeru napaka ali druga nezakonitost, ki bi vplivala le na enega izmed razlogov, ne bi mogla zadostovati za utemeljitev razglasitve ničnosti sporne odločbe, saj taka napaka ne bi mogla

odločilno vplivati na izrek, ki ga je sprejela institucija, ki je tako odločbo izdala (glej sodbo z dne 14. decembra 2005, General Electric/Komisija, T-210/01, ZOdl., EU:T:2005:456, točki 42 in 43 in navedena sodna praksa; glej tudi v tem smislu sodbo z dne 9. septembra 2010, Evropaïki Dynamiki/Komisija, T-387/08, EU:T:2010:377, točka 59).

110 Ker so v obravnavani zadevi pogoji Altmark kumulativni in ker je Komisija v izpodbijanem sklepu ugotovila, da drugi in četrti pogoj nista bila izpolnjena, dejstvo, da del izpodbijanega sklepa, ki se nanaša na drugi pogoj Altmark, ni zakonit, ne more zadostovati za to, da bi se tožbi ugodilo in bi se izpodbijani sklep razglasil za ničen v delu, v katerem je z njim ugotovljeno, da so zadevni ukrepi državne pomoči.

111 Zato je treba preučiti četrti del prvega tožbenega razloga, ki se nanaša na presojo podrobnih pravil za izračun nadomestila, dodeljenega družbi TV2, glede na četrti pogoj Altmark.

– Četrti del: presoja podrobnih pravil za izračun nadomestila, dodeljenega družbi TV2, glede na četrti pogoj Altmark

112 Tožeča stranka ob podpori Kraljevine Danske s četrtim delom prvega tožbenega razloga enako kot pri tretjem delu trdi, da je Komisija – čeprav je pravilno štela, da se v obravnavani zadevi uporabijo vsi pogoji Altmark, navedeni v zgoraj v točki 7 navedeni sodbi Altmark (EU:C:2003:415), in da jih je treba poleg tega uporabiti natančno tako, kot jih je Sodišče opredelilo v navedeni sodbi – pri uporabi četrtega od tega pogojev napačno uporabila pravo.

113 Prvič, tožeča stranka trdi, da temelji presoja Komisije na napačni predpostavki, da je na zadevnem trgu in v zadevnem obdobju bilo mogoče najti „povprečno, dobro vodeno in ustrezno opremljeno podjetje“, katerega raven stroškov bi bilo mogoče razumno primerjati z ravnjo njenih lastnih stroškov. Tožeča stranka trdi, da tako na splošno kot v okoliščinah, kakršne so obravnavane, v katerih so naloge javne službe zaupane zgolj državnim podjetjem, na Danskem ne obstaja trg zadevnih storitev in zato tudi ne koristna referenca, prek katere bi bilo mogoče opredeliti povprečne stroške, ki se nanašajo na naloge javne službe. Meni, da je mogoče dano nalogo opraviti z večjimi ali manjšimi stroški glede na količinsko in kakovostno raven, ki jo želijo organi, ki opredelijo naloge in dodelijo potrebna sredstva za njihovo opravljanje. Vendar po njenem mnenju ni mogoče objektivno odgovoriti na vprašanje, ali bi se bilo bolj ali manj učinkovito osredotočiti na dansko dramsko produkcijo ali na aktualne informativne programe – z razlikami, ki jih to vključuje pri stroških.

114 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je lahko – če podjetje, katerega naloga je opravljanje naloge javne službe, ni izbrano s postopkom oddaje javnega naročila – uporaba četrtega pogoja Altmark v praksi težavna. Po eni strani pojem podjetja, ki je „dobro upravljano in ustrezno opremljeno“, nujno vsebuje široko polje proste presoje subjekta, ki ga uporabi. Po drugi strani primerjava med dvema podjetjema – enim javnim, ki je dolžno zagotavljati nalogo javne službe, in drugim zasebnim, ki te naloge ne opravlja – ni lahka, zlasti če se upošteva, da za podjetje, katerega naloga je opravljanje naloge javne službe, veljajo nekatere posebne zahteve glede kakovosti. V zvezi s tem tožeča stranka navaja, da tudi Komisija očitno priznava težave, ki jih povzroča primerjava med družbo TV2 in enim od njenih konkurentov, zlasti s tem, da v točki 242 obrazložitve izpodbijanega sklepa priznava, da se za operaterje na danskem trgu ne more reči, da so v podobnem položaju, ki bi omogočil neposredno primerjavo razmerij uspešnosti.

115 Vendar je treba kljub težavam, povezanim z uporabo četrtega pogoja Altmark v primeru, v katerem podjetje, katerega naloga je tako kot v obravnavani zadevi obveznost javne službe, ni izbrano s postopkom oddaje javnega naročila, trditev tožeče stranke zavrniti.

116 Kadar ni postopka oddaje javnega naročila, ki omogoča izbiro kandidata, ki lahko opravlja nalogo javne službe z najnižjimi stroški, je namreč treba dodeljeno nadomestilo ugotoviti tako, da se kot referenca vzame povprečno, dobro vodeno podjetje, ki je ustrezno opremljeno s potrebnimi sredstvi. Namen tega, da se poišče tako podjetje, je optimizacija zneska nadomestila, ki se šteje za potrebno za izvajanje nalog javne službe, in izognitev temu, da bi se kot referenca za izračun zneska tega nadomestila upoštevali visoki stroški neučinkovitega podjetja. Če ni optimizacije zneska nadomestila, namreč ni mogoče izključiti, da to nadomestilo vsebuje ekonomsko prednost, ki bi lahko prejemno podjetje postavila v boljši položaj glede na njegove konkurente.

117 Poleg tega je Sodišče pri oblikovanju četrtega pogoja Altmark jasno navedlo, da je treba za njegovo izpolnitev v primeru, ko prejemnik nadomestila ni izbran s postopkom oddaje javnega naročila, najti drugo referenčno podjetje, ki ni prejemnik. Tako za izpolnitev tega pogoja ne zadostuje, da država članica izjavi, da glede na posebnosti naloge javne službe na trgu ni mogoče najti podjetja, primerljivega s prejemnikom nadomestila, nato pa si prizadeva dokazati, da je prejemnik podjetje, „ki je dobro vodeno in ustrezno opremljeno“ v smislu te določbe.

118 Trditev tožeče stranke kaže, kot navaja Komisija, da ni nikoli mogoče primerjati stroškov javnih radiotelevizij zaradi posebnega položaja vsake od njih in vsake storitve splošnega gospodarskega pomena. Če bi sprejeli tako trditev, bi to četrtemu pogoju Altmark odvzelo pomen.

119 Nazadnje, na področju radiodifuzije je velik del izdatkov zasebnih in javnih radiotelevizij vsekakor podoben in primerljiv, tudi če se upošteva obveznost javne službe, naložena javnim operaterjem. Zasebne in javne radiotelevizije morajo namreč kriti stroške pravic intelektualne lastnine, stroške produkcije in koprodukcije, izdatke za nakup blaga in storitev, povezanih z razvojem proizvodov in projektov, in stroške zaposlenih. Poleg tega se del programov in produkcije javnih radiotelevizij ne razlikuje bistveno od ponudbe zasebnih družb, kar vsaj do neke mere omogoča primerjavo stroškov. V teh okoliščinah se tožeča stranka ne more omejiti zgolj na zatrjevanje, da ni mogoče najti nobenega „povprečnega, dobro vodenega in ustrezno opremljenega podjetja“, v smislu četrtega pogoja Altmark, ne da bi sploh poskusila primerjati svoje stroške s stroški drugega podjetja, ki deluje na danskem trgu radiodifuzije ali na temu podobnem trgu.

120 Poleg tega s to trditvijo, ki je predstavljena v okviru četrtega dela tega tožbenega razloga, tožeča stranka dejansko zgolj vztraja pri stališču, ki ga zagovarja v okviru prvega dela navedenega tožbenega razloga, namreč pri dejstvu, da v obravnavani zadevi ni bilo mogoče uporabiti četrtega pogoja Altmark. Ta trditev pa je že bila zavrnjena kot neutemeljena.

121 Prvo trditev tožeče stranke v okviru četrtega dela prvega tožbenega razloga je torej treba zavrniti.

122 Drugič, tožeča stranka trdi, da je bil četrti pogoj Altmark v bistvu vsekakor izpolnjen, ker so organi – med drugim Rigsrevisionen (dansko računsko sodišče) – pri družbi TV2 v zadevnem obdobju letno opravljali preverjanja, da bi se ugotovilo, ali je to podjetje dobro in učinkovito vodeno ter ali raven njegovih stroškov ustreza zahtevam, ki jih morajo izpolnjevati učinkovito vodena in ustrezno opremljena podjetja.

123 V odgovoru na trditve tožeče stranke Komisija trdi, da Kraljevina Danska ni dokazala, da je izpolnjen četrti pogoj Altmark, čeprav je bilo dokazno breme na njej. Po mnenju Komisije dokumenti, ki jih je predložila Kraljevina Danska med formalnim postopkom preiskave, niso vsebovali nikakršne analize stroškov, ki bi nastali povprečnemu, dobro vodenemu in ustrezno opremljenemu podjetju pri opravljanju zadevne obveznosti javne službe.

124 Glede vprašanja dokaznega bremena, ki ga izpostavlja Komisija, je treba najprej spomniti, da je Komisija sicer tista, ki mora dokazati obstoj državne pomoči, vendar pa mora zadevna država članica v skladu s členom 10(2) v povezavi s členom 2(2) Uredbe št. 659/1999 Komisiji priskrbeti podatke, potrebne za sprejetje odločbe o opredelitvi preučevanega ukrepa in, odvisno od okoliščin primera, o njegovi združljivosti z notranjim trgom.

125 Poleg tega je iz sodne prakse o prvem pogoju Altmark razvidno, da mora država članica, čeprav ima pri odločanju, kaj šteje za storitev splošnega gospodarskega pomena, široko diskrecijo, vseeno dokazati, da so izpolnjene zahteve, ki so postavljene s prvim pogojem Altmark glede opredelitve obveznosti javne službe in glede tega, da je prejemniku nadomestila dejansko naloženo opravljanje teh obveznosti (zgoraj v točki 51 navedena sodba BUPA, EU:T:2008:29, točka 172).

126 To sodno prakso, ki se nanaša na prvi pogoj Altmark, je mogoče prenesti na četrti pogoj Altmark, kar za državo članico pomeni obveznost, da dokaže, da če za izbiro podjetja, katerega naloga je opravljanje zadevne naloge javne službe, ni bil opravljen javni razpis, je treba višino nadomestila, dodeljenega temu podjetju, določiti na podlagi analize stroškov povprečnega, dobro vodenega podjetja, ki je ustrezno opremljeno, zato da lahko zadosti zahtevam zadevne javne službe, za opravljanje te naloge. Če to ni dokazano, ni mogoče izključiti, da nadomestilo, dodeljeno podjetju, katerega naloga je opravljanje naloge javne službe, vsebuje element državne pomoči.

127 V zvezi z dokazom tega v obravnavani zadevi se je Komisija v analizi osredotočila na revizijo računovodskih izkazov družbe TV2, ki ga je opravilo Rigsrevisionen. V zvezi s tem je v točkah od 128 do 135 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da je po navedbah danskih organov revizija Rigsrevisionen nad družbo TV2 obsegala ne le upravno in finančno revizijo njenih računovodskih izkazov, ampak tudi pregled učinkovitosti tega podjetja. Vendar po mnenju Komisije dejstvo, da so bili računovodski izkazi družbe TV2 predloženi v odobritev danskemu ministru za kulturo, ni zadosten dokaz, da so bili stroški družbe TV2 stroški povprečnega, dobro vodenega podjetja. Nato je Komisija navedla, da so danski organi med formalnim postopkom preiskave izpostavili zlasti poročilo Rigsrevisionen iz leta 2000. V tem poročilu je bila do neke mere opravljena primerjava produktivnosti družbe TV2 glede na družbo DR in tuje javne postaje, namreč Broadcasting Corporation (BBC), Sveriges Television (SVT) in Norsk Riksringkasting (NRK). Iz tega poročila je bilo razvidno, da sta družbi DR in TV2 med letoma 1990 in 1999 izboljšali produktivnost in da je izboljšanje produktivnosti družb DR in TV2 večje od ali enako povečanju produktivnosti zadevnih treh javnih postaj. Komisija je štela, da to poročilo ni zadosten dokaz, da je spoštovan četrti pogoj Altmark, in sicer zlasti iz teh razlogov:

— prvič, Komisija je z vidika četrtega pogoja Altmark oporekala interesu za naknadno kontrolo stroškov, če pred določitvijo zneska nadomestila ni bila opravljena analiza stroškov;

— drugič, navedla je, da je bilo poročilo Rigsrevisionen iz leta 2000 pripravljeno glede na sporazume o sredstvih javnega obveščanja, s katerimi je bil določen znesek nadomestila (glej točko 94 zgoraj). Zato naj ne bi pokazalo, da je bilo nadomestilo določeno na podlagi stroškov, ki bi jih imelo povprečno podjetje pri opravljanju obveznosti javne službe;

— tretjič, to poročilo naj bi se nanašalo na primerjavo z drugimi javnimi postajami, od katerih ni mogoče nobene šteti za „povprečno“ podjetje. Komisija je v zvezi s tem navedla, da iz primerjave produktivnosti družb DR in TV2 ni mogoče sprejeti sklepov glede četrtega pogoja Altmark, ker družba DR ni mogla ustvarjati dohodkov iz oglaševanja in je bilo njeno nadomestilo določeno na isti podlagi kot nadomestilo družbe TV2. Zato naj ne bi ustrezala povprečni televizijski postaji. V zvezi s primerjavo s tujimi javnimi postajami je Komisija ugotovila, da se je v poročilu primerjal samo razvoj produktivnosti družbe TV2 z eno od drugih javnih postaj, vendar ni bilo nobenih navedb o stopnji učinkovitosti in zato tudi ne o stroških. Ta podatek po mnenju Komisije z vidika četrtega pogoja Altmark ni bil prepričljiv, ker je manjše povečanje produktivnosti televizijske postaje lahko odvisno od več dejavnikov;

— četrtič, Komisija je navedla, da je Rigsrevisionen v poročilu zgolj navedlo, da ni podrobneje preverilo računovodskih izkazov tujih javnih postaj in da lahko zato obstajajo razlike med dejavnostjo postaj in metodami izračunavanja za posamezne računovodske postavke. Rigsrevisionen naj bi prav tako navedlo, da je bil cilj navedenega poročila primerjava razvoja produktivnosti in ne ravni produktivnosti ter da naj ne bi podrobno preučilo vzrokov ugotovljenega razvoja.

128 Komisija je na podlagi vseh teh ugotovitev sklenila, da poročilo Rigsrevisionen iz leta 2000 ne omogoča ugotovitve, da so stroški družbe TV2 ustrezali stroškom, ki bi nastali povprečnemu, dobro vodenemu in ustrezno opremljenemu podjetju pri opravljanju nalog javne službe.

129 Tožeča stranka ob podpori Kraljevine Danske kritizira to obrazložitev z dveh vidikov. Po eni strani navaja trditve, ki se nanašajo na naravo revizije, ki jo je opravil Rigsrevisionen, in zlasti na točko 128 obrazložitve izpodbijanega sklepa. Po drugi strani kritizira način, kako je Komisija presojala poročilo Rigsrevisionen iz leta 2000.

130 Pred podrobnejšo preučitvijo teh trditev je treba najprej ugotoviti, da si tožeča stranka s svojimi trditvami prizadeva v bistvu dokazati, da je bila družba TV2 „dobro upravljano in ustrezno opremljeno“ podjetje, kar naj bi bilo potrjeno z letnimi revizijami Rigsrevisionen, ki so se v njej opravljale in ki so dokumentirane s poročilom Rigsrevisionen iz leta 2000. Tožeča stranka med drugim ne oporeka ugotovitvi Komisije, v skladu s katero je bilo poročilo Rigsrevisionen iz leta 2000 pripravljeno na podlagi sporazumov o sredstvih javnega obveščanja, s katerimi je bil določen znesek nadomestila.

131 V zvezi s tem je bilo v točki 117 zgoraj že navedeno, da je s četrtim pogojem Altmark, kot ga je v sodbi oblikovalo Sodišče, zahtevano, da je treba za njegovo izpolnitev v primeru, ko prejemnik nadomestila ni izbran s postopkom oddaje javnega naročila, višino nadomestila določiti na podlagi analize stroškov referenčnega podjetja, ki deluje v običajnih tržnih pogojih in ki ne sme biti prejemnik. Ugotoviti je treba, da Sodišče nikakor ni predlagalo, da bi bilo v primeru, ko prejemnik nadomestila ni izbran s postopkom oddaje javnega naročila, za izpolnitev tega pogoja mogoče dokazati, da je prejemnik „dobro upravljano in ustrezno opremljeno“ podjetje.

132 Zato z vsemi trditvami tožeče stranke, ki jo podpira Kraljevina Danska, ni mogoče dokazati, da je Komisija z ugotovitvijo, da v obravnavani zadevi ni bil spoštovan četrti pogoj Altmark, storila napako. Vsekakor, če bi moral bil v obravnavani zadevi uporabljen četrti pogoj Altmark v svojem bistvu ali manj strogo (glej točke od 67 do 72 zgoraj), kot trdi tožeča stranka, te trditve ne zdržijo niti natančnejšega preverjanja, opisanega v nadaljevanju.

133 Prvič, tožeča stranka v zvezi z naravo revizije, ki jo je opravilo Rigsrevisionen, trdi, da je Komisija napačno štela, da se je ta revizija omejila le na upravno in finančno revizijo računovodskih izkazov. Komisija naj bi napačno presodila pristojnosti Rigsrevisionen in vlogo, ki jo ima v danskem ustavnem redu. Po navedbah tožeče stranke Rigsrevisionen vsako leto opravi revizijo računovodskih izkazov družbe TV2 in ob tej priložnosti preveri, ali je podjetje učinkovito upravljano, zlasti pa, ali učinkovito upravlja stroške. Poleg tega naj bi bila poročila Rigsrevisionen javno dostopni dokumenti, ki se predložijo državnim revizorjem, ki lahko opozorijo na morebitne nepravilnosti. Tako jih ni mogoče šteti zgolj za dokumente, ki so danskemu ministru za kulturo podlaga za potrditev računovodskih izkazov družbe TV2. Nazadnje, po navedbah tožeče stranke je trditev Komisije, da naknadna kontrola stroškov z vidika četrtega pogoja Altmark ni upoštevna, napačna. Po njenem mnenju namreč nadzora učinkovitosti upravljanja podjetja na podlagi stroškov ni mogoče opraviti drugače kot naknadno.

134 V zvezi s tem je treba navesti, da je v točki 128 obrazložitve izpodbijanega sklepa Komisija navedla:

„[p]oleg tega je [Kraljevina] Danska trdila, da je državni urad za revizijo (Rigsrevision) izvedel finančne in upravne revizije računovodskih izkazov TV2 kot del svojih rutinskih presoj TV2 ter da so bili izvedeni rutinski pregledi, vključno s pregledi učinkovitosti.“

135 Poleg tega Komisija v odgovoru na to trditev v isti točki obrazložitve ugotavlja, da

„ni mnenja, da je dejstvo, da so bili računovodski izkazi TV2 predloženi v pregled ministru za kulturo, zadosten dokaz, da so bili stroški TV2 stroški povprečnega, dobro vodenega podjetja.“

136 Komisija očitno tudi ne razlikuje med revizijo neodvisnega upravnega organa, kakršen je računsko sodišče – v obravnavani zadevi Rigsrevisionen – in nadzorom pristojnega ministra.

137 Tožeča stranka in Kraljevina Danska sta na obravnavi na vprašanje o odnosu med nadzorom danskega ministra za kulturo in revizijo Rigsrevisionen pojasnili, Komisija pa jima pri tem ni oporekala, da se v skladu z veljavno dansko zakonodajo poročila o reviziji računovodskih izkazov družbe TV2, ki jih je pripravil Rigsrevisionen, predložijo v potrditev danskemu ministru za kulturo, ki lahko na tej podlagi, odvisno od okoliščin primera, danskemu parlamentu predlaga sprejem ukrepov.

138 Poleg tega so stranke na obravnavi predstavile svoja stališča o dokumentih, ki sta jih predložili tožeča stranka in Kraljevina Danska v odgovoru na ukrep procesnega vodstva, namreč o besedilu Lov om revision af statens regnskaber (zakon o reviziji zaključnega računa državnega proračuna), zlasti njegovem členu 3, in drugih predpisih, s katerimi so bile v zadevnem obdobju urejene pristojnosti Rigsrevisionen.

139 Iz dokumentov, ki jih je predložila Kraljevina Danska, izhaja, da je člen 3 Lov om revision af statens regnskaber v obdobju med 1995 in 2002 določal:

„Pri reviziji se preverja točnost računovodskih izkazov in to, ali so bili računovodski izkazi pripravljeni v skladu z danimi pooblastili, zakoni in drugimi pravili ter sklenjenimi sporazumi in običajnimi praksami. Poleg tega se opravi presoja tega, koliko je upoštevan interes dobrega finančnega poslovodenja pri upravljanju sredstev in vodenju podjetij, ki so zajeta z računovodskimi izkazi.“

140 Poleg tega je Kraljevina Danska predložila pripravljalno gradivo za Lov om revision af statens regnskaber in trdila, da imajo v danski pravni tradiciji taka besedila poseben pomen. V upoštevnih določbah navedenega pripravljalnega gradiva je navedeno:

„V skladu s členom 3 zakona o reviziji zaključnega računa državnega proračuna obsega revizija Rigsrevisionen poleg finančnega nadzora, ki pomeni preverjanje točnosti računovodskih izkazov ter spoštovanja pristojnosti in pravil, tudi ‚[…] presojo tega, koliko je upoštevan interes dobrega finančnega poslovodenja pri upravljanju sredstev in vodenju podjetij, ki so zajeta z računovodskimi izkazi‘, [n]amreč zlasti nadzor produktivnosti in učinkovitosti. Ker tak način organizacije deluje le delno pod tržnimi pogoji, je nadzor vodenja večinoma utemeljen s tem, da se nadomestijo in popravijo tržni mehanizmi.“

141 Kraljevina Danska na tej podlagi sklepa, da se je v celotnem zadevnem obdobju neprestano nadzirala produktivnost in učinkovitost družbe TV2. Ta nadzor je bil dopolnjen z izredno revizijo, opravljeno na podlagi člena 17(2) Lov om revision af statens regnskaber, katere sklepi so bili predstavljeni v poročilu Rigsrevisionen iz leta 2000.

142 Družba Viasat na to odgovarja, da se letne revizije poslovanja niso nanašale na učinkovitost družbe TV2, ampak samo na obstoj instrumentov upravljanja v obliki sistemov vodenja. Edina revizija, ki je bila opravljena v družbi TV2 v zadevnem obdobju in ki se je nanašala na njeno produktivnost, je bila tista, na podlagi katere je bilo objavljeno poročilo Rigsrevisionen iz leta 2000.

143 Seveda iz določb, na katere se sklicuje Kraljevina Danska, izhaja, da obseg revizije Rigsrevisionen presega običajno upravno revizijo računovodskih izkazov in se nanaša na učinkovitost vodenja družbe TV2. Vendar ni sporno, da je edini dokument, v katerem je predstavljen praktični rezultat revizije, ki jo je opravil ta organ, in ki je bil v upravnem postopku predložen Komisiji, poročilo Rigsrevisionen iz leta 2000.

144 Vendar je treba v zvezi s tem poročilom ugotoviti, da tožeča stranka zgolj navaja, da kritika Komisije v zvezi s tem poročilom ni upravičena v delu, v katerem mu Komisija očita, da je bilo izdano po dveh štiriletnih sporazumih o sredstvih javnega obveščanja in da v njem ni primerjav s „povprečnimi televizijskimi postajami“.

145 Taka trditev ni dovolj, da bi omajala ugotovitev Komisije v točki 135 obrazložitve izpodbijanega sklepa, da poročilo Rigsrevisionen iz leta 2000 ne kaže, da so stroški družbe TV2 stroški, ki bi jih imelo povprečno, dobro vodeno podjetje pri opravljanju obveznosti javne službe. Ta ugotovitev namreč temelji na več kritikah, ki jih je Komisija naslovila na poročilo Rigsrevisionen iz leta 2000 (glej točko 127 zgoraj) in ki jim tožeča stranka izrecno ne ugovarja. Zlasti tožeča stranka ne ugovarja temu, da je bil cilj tega poročila presoja razvoja produktivnosti družb DR in TV2 v desetletnem obdobju med 1991 in 2000, ne pa ugotovitev ravni produktivnosti teh dveh subjektov, niti temu, da v tem poročilu niso analizirani razlogi za rast ali padec te produktivnosti. Iz podatkov o razvoju produktivnosti družbe TV2 ni mogoče sklepati o tem, ali je raven nadomestila, ki ji je bilo dodeljeno, ustrezala stroškom, ki bi nastali povprečnemu, dobro vodenemu in ustrezno opremljenemu podjetju pri opravljanju obveznosti javne službe, ki so mu bile zaupane.

146 Tožeča stranka ne oporeka niti temu, da poročilo Rigsrevisionen iz leta 2000 ne temelji na podrobni analizi računovodskih izkazov tujih postaj, in ne dvomi o ugotovitvi Komisije, da primerjava produktivnosti družbe TV2 glede na družbo DR in tuje javne postaje, torej postaje, ki niso delovale v običajnih tržnih pogojih, z vidika četrtega pogoja Altmark ni upoštevna.

147 Nazadnje je treba opozoriti, tako kot je to storila družba Viasat, da je bilo zadevno poročilo objavljeno novembra 2000, torej po sklenitvi zadnjega štiriletnega sporazuma o sredstvih javnega obveščanja (glej točko 94 zgoraj). Zato kljub ugotovitvi iz tega poročila, da je prišlo do rasti produktivnost družbe TV2, to dejstvo ni moglo vplivati na višino nadomestila, dodeljenega družbi TV2 v zadevnem obdobju.

148 Glede na navedeno je treba šteti, da trditve tožeče stranke ne zadostujejo za dokaz, da je Komisija pri preučitvi podrobnih pravil za izračun nadomestila, dodeljenega družbi TV2, glede na četrti pogoj Altmark napačno uporabila pravo.

149 Kot je bilo že poudarjeno, je iz zgoraj v točki 7 navedene sodbe Altmark (EU:C:2003:415) in zgoraj v točki 54 navedene sodne prakse, ki ji je sledila, razvidno, da so pogoji, ki so z njo določeni za ugotovitev, da nadomestilo za obveznost javne službe prejemniku tega nadomestila ne daje prednosti, kumulativni. Ker ni dokazano, da je Komisija napačno uporabila pravo s tem, da je ugotovila, da podrobna pravila za izračun nadomestila, dodeljenega družbi TV2, za opravljanje obveznosti javne službe, ki ji je bila naložena, niso izpolnjevala četrtega pogoja Altmark, je treba ugotoviti, da so zadevni ukrepi družbi TV2 dali prednost v smislu člena 107(1) PDEU.

150 Zato je treba četrti del prvega tožbenega razloga tožeče stranke zavrniti.

151 Iz tega sledi, da je treba prvi tožbeni razlog kljub napaki Komisije pri presoji drugega pogoja Altmark zavrniti.

Tretji tožbeni razlog: kršitev člena 107(1) PDEU, ker je Komisija ugotovila, da prenos prihodkov družbe TV2 iz naročnin na njene regionalne postaje pomeni državne pomoči, dodeljene družbi TV2

152 Tožeča stranka s tretjim tožbenim razlogom, uveljavljanim v podporo drugemu podrednemu tožbenemu predlogu, trdi, da je Komisija v izračun nadomestila napačno vključila prihodke iz naročnin, ki jih je v letih med 1997 in 2002 družba TV2, potem ko so bili nanjo preneseni s Sklada TV2, prenesla na svoje regionalne postaje. Po tem ko je bil v letu 1996 ukinjen Sklad TV2, katerega naloga je bilo dodeljevanje prihodka iz naročnin, ki so izhajale iz družbe DR, med regionalne postaje, naj bi namreč zakonodajalec to nalogo dodelil družbi TV2. Tožeča stranka trdi, da je bilo osem regionalnih postaj družbe TV2 samostojnih pravnih oseb, ki so bile odgovorne za svoje programe in so imele vsaka svojo lastno produkcijo, prihodke, odhodke, upravni odbor, računovodske izkaze in zaposlene. Vloga družbe TV2 naj bi bila v tem okviru omejena na „izvršitev plačila“ ali „plačilni kanal“ in naj družba ne bi prejela nobene prednosti od prihodkov, prenesenih na te postaje. V teh okoliščinah družbe TV2 ni bilo mogoče opredeliti kot prejemnika teh prihodkov niti je ni bilo mogoče šteti za odgovorno za plačilo obresti na navedene prihodke za obdobje nezakonitosti v smislu zgoraj v točki 38 navedene sodbe CELF (EU:C:2008:79).

153 Komisija v odgovoru na te trditve navaja, da temelji tožbeni razlog tožeče stranke na napačnem razumevanju točke 194 obrazložitve izpodbijanega sklepa. Iz te točke obrazložitve naj bi bilo razvidno le, da so se zadevni zneski izravnali v okviru izračuna prekomernega nadomestila. Ti zneski naj bi bili namreč vključeni hkrati kot prihodki in izdatki, tako da naj ne bi vplivali na končni izračun, predstavljen v preglednici 1, ki je prikazana za točko 195 obrazložitve izpodbijanega sklepa. Komisija tudi trdi, da po njenem mnenju družba TV2 ni bila prejemnica pomoči, prenesene na regionalne postaje, in da od svoje vloge posrednika ni imela nobenih prednosti. Tožeča stranka naj torej ne bi dolgovala obresti na te zneske za obdobje nezakonitosti v smislu zgoraj v točki 38 navedene sodbe CELF (EU:C:2008:79) in naj zato glede tega ne bi imela pravnega interesa za vložitev ničnostne tožbe.

154 Na podlagi pojasnil Komisije tožeča stranka v repliki priznava, da njen tretji tožbeni razlog temelji na napačnem razumevanju zadevne točke obrazložitve, in ugotavlja, da je mogoče ta tožbeni razlog zavrniti kot brezpredmeten. Na obravnavi je tožeča stranka navedla, da se njenih navedb iz replike ne sme razumeti, kot da se temu tožbenemu razlogu odreka. Splošno sodišče je zaprosila, naj pojasni, zakaj naj bi bilo njeno razumevanje izpodbijanega sklepa v tem delu napačno, in naj zato zavrne njen tožbeni razlog kot utemeljen na napačni predpostavki.

155 Družba Viasat pa se distancira od ugotovitev Komisije in trdi, da zadevni prihodki pomenijo državno pomoč, katere prejemnica je bila družba TV2, in se v zvezi s tem sklicuje na svoja stališča, predstavljena v repliki, predloženi v zadevi T-125/12.

156 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu s sodno prakso določbi člena 40, četrti odstavek, Statuta Sodišča in člena 116(3) Poslovnika z dne 2. maja 1991, s katerima je urejena intervencija, ne nasprotujeta temu, da intervenient navede drugačne trditve kot stranka, ki jo podpira, če te ne spremenijo okvira spora in če je intervencija ves čas namenjena podpori predlogom te stranke (sodba z dne 3. aprila 2003, Royal Philips Electronics/Komisija, T-119/02, Recueil, EU:T:2003:101, točki 203 in 212). V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da družba Viasat enako kot Komisija predlaga, naj se tretji tožbeni razlog zavrne. Sicer so njene trditve drugačne od tistih, ki jih navaja Komisija, vendar to v skladu z navedeno sodno prakso ni prepovedano. Vendar pa se v okviru te zadeve ne smejo upoštevati navedbe družbe Viasat, podane v zadevi T-125/12, na katere se sklicuje, saj so vsebovane v dokumentu, ki se nanaša na ločeno zadevo in ki ni bil vložen v spis v tej zadevi.

157 V zvezi s predlogom tožeče stranke, naj se njen tretji tožbeni razlog zavrne kot utemeljen na napačni predpostavki, je treba ugotoviti, kot je bilo navedeno v točki 155 zgoraj, da je tožeča stranka na vprašanje, ali se odreka tretjemu tožbenemu razlogu, odgovorila nikalno. V teh okoliščinah je mogoče njeno izjavo,da mora Splošno sodišče ta tožbeni razlog zavrniti in navesti razlog, zakaj je njeno razumevanje točke 194 obrazložitve izpodbijanega sklepa napačno, razumeti samo tako, da tožeča

stranka meni, da je treba njen tretji tožbeni razlog zavrniti, le če Splošno sodišče potrdi razlago te točke obrazložitve, kakršno predlaga Komisija. Vendar izjava tožeče stranke pomeni tudi, da bi moralo Splošno sodišče, če bi ugotovilo, da ima zadevna točka obrazložitve drugačen pomen od tistega, ki ga zastopa Komisija, vsebinsko preučiti ta tretji razlog. Zato je treba najprej preveriti, ali je razlaga točke 194 obrazložitve izpodbijanega sklepa, ki jo predlaga Komisija, pravilna.

158 Točka 194 obrazložitve izpodbijanega sklepa je umeščena v del tega sklepa, ki se nanaša na presojo tega, ali je glede na člen 106(2) PDEU pomoč, dodeljena družbi TV2, združljiva s PDEU. V njej je določeno:

„Prav tako je treba opozoriti, da je Komisija za leta 1997–2002 vključila naročnine, ki so bile na regije TV2 [regionalne postaje] prenesene prek TV2. Komisija meni, da bi morali biti ti zneski vključeni v izračune kot prihodki in izdatki, ker jih je prejela TV2 in so se nato prenesli na regije, kar v praksi pomeni, da ne vplivajo na spodnje izračune Komisije.“

159 Iz te točke obrazložitve torej izhaja, da so sredstva, prenesena na regionalne postaje družbe TV2, del prihodkov iz naročnin, dodeljenih družbi TV2. Vendar je Komisija ta sredstva, kot izhaja iz točk 74, 101 in 153 obrazložitve izpodbijanega sklepa, opredelila kot državne pomoči v smislu člena 107(1) PDEU. Državna pomoč po definiciji (glej točko 46 zgoraj) pomeni prednost, ki je dana prejemniku. Pri znesku, ki je nakazan neki stranki, ki ga mora v celoti nakazati tretji osebi, načeloma ne more iti za prednost, ki je dana stranki, katere vloga pomeni izključno „izvršitev plačila“ ali „plačilni kanal“. V takem primeru se zadevni znesek ne vključi v premoženje zadnjenavedene stranke. Nasprotne ugotovitve ni mogoče sprejeti, razen če bi se dokazalo, da je že zgolj prenos zadevni stranki prinesel korist, na primer v obliki obresti za obdobje posedovanja tega zneska.

160 Če – kot navaja tožeča stranka in kot očitno pritrjuje Komisija – sredstva, prenesena na regionalne postaje družbe TV2, niso bila državna pomoč, nakazana družbi TV2, bi bilo logično pričakovati, da bi se Komisija na navedena sredstva izrecno sklicevala v delu izpodbijanega sklepa, posvečenem opredelitvi zadevnih ukrepov kot državne pomoči, da bi izrecno navedla, da ta sredstva ne spadajo v to opredelitev. Vendar v upoštevnem delu izpodbijanega sklepa take navedbe ni.

161 Nasprotno, iz točk 101 in 153 obrazložitve, ki sta v delu izpodbijanega sklepa, posvečenem opredelitvi zadevnih ukrepov kot državnih pomoči v smislu člena 107(1) PDEU, je jasno razvidno, da so bili po mnenju Komisije celotni prihodki iz naročnin državna pomoč, dodeljena družbi TV2. V točki 101obrazložitve izpodbijanega sklepa je namreč Komisija ugotovila, da prihodki iz naročnin družbi TV2 dajejo ekonomsko in finančno prednost, v točki 153 obrazložitve izpodbijanega sklepa pa, da so vsi zadevni ukrepi, vključno s prihodki iz naročnin, državne pomoči v korist družbe TV2.

162 Poleg tega je treba spomniti, da je točka 194 obrazložitve izpodbijanega sklepa v delu tega sklepa, ki je namenjena presoji združljivosti pomoči, dodeljene družbi TV2, z notranjim trgom, kar očitno predpostavlja obstoj pomoči. Zato je malo verjetno, da bi bilo mogoče točko obrazložitve v tem delu izpodbijanega sklepa razlagati tako, da je z njo iz državne pomoči izključen del zneskov, ki jih je prejela družba TV2. Če ti zneski ne bi bili pomoči, ne bi bilo razloga, da se omenjajo pri presoji združljivosti zadevne pomoči.

163 V teh okoliščinah je potrebna drugačna razlaga točke 194 obrazložitve izpodbijanega sklepa, kot jo predlagata tožeča stranka in Komisija. V zvezi s tem je treba upoštevati, da je v delu izpodbijanega sklepa, v katerem je točka 194 obrazložitve, šlo za vprašanje ugotavljanja, ali – in v kolikšni meri – pomoč, dodeljena družbi TV2, pomeni prekomerno nadomestilo. Točko 194 obrazložitve je torej treba razumeti tako, da Komisija sredstev, ki jih je družba TV2 prenesla na regionalne postaje, ni štela za prekomerno nadomestilo. Zato je te zneske hkrati vključila v prihodke družbe TV2 (ki pomenijo državno pomoč) in v njene upravičene izdatke. Vendar dejstvo, da se znesek vključi v postavko prihodkov in nato ta isti znesek odšteje v podstavki izdatkov, kot je pravilno navedeno v točki 194 obrazložitve izpodbijanega sklepa, „ne [vpliva] na […] izračune“ prekomernega nadomestila.

164 Zato je treba v nasprotju s trditvami Komisije pred Splošnim sodiščem ugotoviti, da se točke 194 obrazložitve izpodbijanega sklepa ne sme razumeti tako, da sredstva, ki jih je družba TV2 prenesla na regionalne postaje, niso bila pomoč v njeno korist.

165 Drugič, v teh okoliščinah je treba preveriti utemeljenost trditev tožeče stranke v okviru tega tožbenega razloga, s katerimi oporeka ugotovitvi, da so bila navedena sredstva pomoč.

166 V zvezi s tem je treba navesti, da iz točk obrazložitve, navedenih v točkah 162 in 163 zgoraj, logično izhaja, da je mogoče, da sredstva, ki jih je družba TV2 prenesla na regionalne postaje, ne bi bila opredeljena kot državna pomoč, le če bi šlo za zneske, ki so bili nakazani družbi TV2 z edinim namenom, da jih ta nato v celoti prenese na regionalne postaje. V takem primeru bi morala družba TV2 na regionalne postaje prenesti le zneske, ki so ji bili nakazani v ta namen, kar logično pomeni, da če družbi TV2 ne bi bil prenesen noben znesek, ta ne bi bila dolžna ničesar nakazati regionalnim postajam. Le če bi bili izpolnjeni ti pogoji, bi bilo mogoče trditi, kot to počne družba TV2, da je imela zgolj vlogo „izvršitve plačila“ ali „plačilnega kanala“.

167 Možnosti iz točke 167 zgoraj pa ni mogoče sprejeti, če se izkaže, da je družba TV2 sama sprejela obveznosti plačila regionalnim postajam, ki bi jih morala v vsakem primeru spoštovati, torej tudi v primeru, če ne bi prejela nobenih zneskov iz naročnin. V takem primeru bi zneski, ki jih je družba TV2 dejansko nakazala regionalnim postajam, seveda pomenili njene dejanske stroške in če bi ji bila nakazana pomoč v višini navedenih zneskov, zato da bi se ji omogočilo pokriti te stroške, ne bi šlo za prekomerno nadomestilo.

168 Vendar nič v trditvah tožeče stranke ne dopušča ugotovitve, da je treba v obravnavani zadevi sprejeti možnost iz točke 167 zgoraj. Nasprotno, dejstva, kakršna izhajajo iz izpodbijanega sklepa in spisa ter ki jim tožeča stranka ne oporeka, omogočajo ugotovitev, da dejanskemu stanju bolj ustreza primer iz točke 168 zgoraj.

169 Iz člena 1 Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed v različici z dne 24. junija 1994, ki ga je tožeča stranka priložila tožbi, je namreč razvidno, da je bila pravica do oddajanja radijskih in televizijskih programov, opredeljenih v tem zakonu, po eni strani dodeljena družbi DR in po drugi družbi „TV2, kot je navedeno v poglavju 4“ tega zakona. To poglavje 4 je vsebovalo člen 18, ki je določal, da je družba „TV2 avtonomna ustanova, katere cilj je, da prek dejavnosti avtonomnih programov proizvaja in oddaja nacionalne in regionalne televizijske programe“ in da morajo „[v] okviru programov regionalne postaje družbe TV2 iz člena 21 med drugi skrbeti za to, da se njihove oddaje navezujejo na regijo“. V odstavku 1 navedenega člena 12 je bilo določeno, da „[v]saka postaja pokriva ozemlje enega ali več okrožij“. V naslednjih odstavkih člena 21 so bili opisani pogoji za ustanovitev regionalnih postaj, pri čemer je bilo navedeno, da mora ustanovitev regionalne postaje odobriti minister.

170 Različica zadevnih določb, predstavljena v točki 170 zgoraj, je bila veljavna do spremembe, uvedene z zakonom z dne 22. marca 2001. Po teh spremembah je člen 1 Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed določal: „Pravico do oddajanja radijskih in televizijskih programov, navedenih v členu 2, imajo ti subjekti: 1. Družba DR, kot je navedeno v poglavju 3; 2. Družba TV2, kot je navedeno v poglavju 3 […]“. To poglavje 3 je vsebovalo člen 21, ki je določal, da ima družba „TV2 poleg ustanove nacionalnega pomena osem regionalnih postaj, ki jim je priključen svet regionalne skupnosti, ki ga sestavljajo člani s področja kulturnega, socialnega in regionalnega življenja v vseh njegovih oblikah“.

171 Iz teh besedil je razvidno, da je morala družba TV2 za to, da je lahko izvajala del nalog, ki ji jih je zaupal zakonodajalec, namreč oddajanje regionalnih programov, imeti dostop do storitev regionalnih postaj, kar pomeni, da jim je morala v zameno nakazovati primerno nadomestilo za te storitve, ki jim je omogočalo opravljanje zadevnih storitev. Drugače povedano, družba TV2 je morala sama prevzeti obveznosti do regionalnih postaj, njena vloga pa ni bila omejena na vlogo „plačilnega kanala“ za

nakazila, ki so izhajala iz naročnin in so bila namenjena regionalnim postajam. Lastna, od družbe TV2 ločena pravna osebnost regionalnih postaj, tudi če bi bila dokazana, v tem pogledu ne bi imela nikakršnega vpliva.

172 Po eni strani so zgornji premisleki potrjeni z zadnjo spremembo Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, do katere je prišlo v zadevnem obdobju, v povezavi s trditvami tožeče stranke. Tožeča stranka namreč trdi, da se je njena naloga prerazporejanja sredstev iz naročnin končala v začetku leta 2003, ko se je družba TV2 preoblikovala v delniško družbo. To pa je ravno v trenutku, ko je začela veljati sprememba Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, zaradi katere člen 1 tega zakona zdaj določa: „Pravico do oddajanja radijskih in televizijskih programov, navedenih v členu 2, imajo ti subjekti: 1) Družba DR, kot je navedeno v poglavju 4; 2) Družba TV2, kot je navedeno v poglavju 6; 3) regionalne postaje družbe TV2, kot je navedeno v poglavju 6 […]“. S to spremembo je potrjeno, da so bile regionalne postaje od januarja 2003 ločene od družbe TV2 in da zato družbi TV2 ni bilo več treba prevzemati obveznosti do teh postaj.

173 Po drugi strani je tožeča stranka, ko je bilo o tem povprašana na obravnavi, potrdila, da je do konca leta 2002 imela obveznost financiranja dejavnosti regionalnih postaj tudi v – hipotetičnem – položaju, v katerem družba TV2 ne bi prejela prihodkov iz naročnin. Ker so leta 2003 regionalne postaje postale neodvisne od družbe TV2, je prenehala obveznost njihovega financiranja iz prihodkov iz naročnin.

174 Ob upoštevanju vseh zgoraj navedenih ugotovitev je treba tretji tožbeni razlog zavrniti.

Četrti tožbeni razlog: napačna uporaba prava, ker je Komisija štela, da so prihodki iz oglaševanja, ki so bili nakazani družbi TV2 prek Sklada TV2, državne pomoči

175 Tožeča stranka v podporo tretjemu podrednemu tožbenemu predlogu s četrtim tožbenim razlogom Komisiji očita, da je napačno uporabila pravo, ker je štela, da so prihodki iz oglaševanja za leti 1995 in 1996, ki so ji bili nakazani prek Sklada TV2, državne pomoči. Tožeča stranka trdi, da gre za prihodke iz lastne dejavnosti, ki se jih ne sme šteti za državne pomoči.

176 Da bi dobro razumeli posebno vprašanje, ki je predmet tega tožbenega razloga, je treba najprej pojasniti, da – kot izhaja iz zgoraj v točki 11 navedene sodbe TV2 I (EU:T:2008:457, točka 160) – oglasnega prostora družbe TV2 v letih 1995 in 1996 (drugače kot v poznejšem obdobju) ni tržila družba TV2, ampak tretja družba (TV2 Reklame A/S, v nadaljevanje: TV2 Reklame), dobiček tega trženja pa je bil na družbo TV2 prenesen prek Sklada TV2.

177 Splošno sodišče je v zgoraj v točki 11 navedeni sodbi TV2 I (EU:T:2008:457, točki 162 in 167) ugotovilo, da je Komisija v odločbi TV2 I v praksi zamenjala prihodke iz oglaševanja za leti 1995 in 1996 z naročnino in ni izpolnila obveznosti obrazložitve glede dejanskega upoštevanja prihodkov iz oglaševanja za leti 1995 in 1996 kot državnih sredstev. Splošno sodišče je zato razsodilo, da je treba ugoditi tožbi v tej zadevi glede prihodkov iz oglaševanja za leti 1995 in 1996 ter odločbo TV2 I razglasiti za nično v delu, v katerem so bili z njo ti prihodki uvrščeni med državna sredstva.

178 Zaradi te razglasitve ničnosti je morala Komisija v izpodbijanem sklepu ponovno preučiti, ali imajo prihodki družbe TV2 iz oglaševanja za leti 1995 in 1996 naravno državnih pomoči, kaj je storila v točkah od 75 do 90 obrazložitve tega sklepa.

179 V točki 77 obrazložitve izpodbijanega sklepa je Komisija navedla, da mora ugotoviti, ali se lahko glede na sodbo z dne 13. marca 2001, PreussenElektra (C-379/98, Recueil, EU:C:2001:160) prihodki iz oglaševanja za leti 1995 in 1996 opredelijo kor državna sredstva. Menila je, da mora v ta namen preveriti, ali so biti ti prihodki iz oglaševanja predmet državnega nadzora.

180 Komisija je ugotovila, da je tako, pri čemer se je oprla na postopek, ki je z dansko zakonodajo predpisan za upravljanje teh prihodkov. Tako je ugotovila, da je bila za prodajo oglasnega prostora družbe TV2 ustanovljena avtonomna, od družbe TV2 neodvisna družba TV2 Reklame. Pogodbeno razmerje naj bi obstajalo med to družbo in oglaševalskimi strankami (točka 80 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

181 Komisija je v točki 81 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla:

„Prenos prihodka iz TV2 Reklame v sklad TV2 ni bil obvezen. Vendar pa se je za prenos odločila danska država. Minister za kulturo je določil, kateri del dobička TV2 Reklame naj bi se prenesel v sklad TV2. Odločitev je bila sprejeta za eno ali več let hkrati z odobritvijo danskega parlamenta (finančnega odbora). Minister za kulturo bi lahko odločil, da je treba neprenesen dobiček porabiti za vrnitev državnega poroštva, ki je bilo prej izdano za TV2 Reklame ali za kulturne namene“.

182 V opombi 37, na katero napotuje točka 81 obrazložitve izpodbijanega sklepa, je v utemeljitev navedbe, da je danski minister za kulturo odločil, kateri del prihodkov iz oglaševanja se bo prenesel v Sklad TV2, omenjen člen 29 Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed v spremenjeni različici z dne 24. junija 1994. V tej določbi je med drugim navedeno, da „[m]inister za kulturo s pristankom finančnega odbora parlamenta za eno ali več let hkrati določi del dobička TV2 Reklame A/S, ki ga je treba prenesti v sklad TV2“.

183 Komisija je v točki 82 obrazložitve izpodbijanega sklepa kljub temu ugotovila, da „[se je v] praksi […] leta 1995 in leta 1996 v sklad TV2 prenesel celoten znesek dobička TV2 Reklame[, ustvarjen s prihodki TV2 iz oglaševanja].“

184 Komisija je nato ugotovila, da vsakoletni prenos sredstev iz Sklada TV2 na družbo TV2 ni bil obvezen. Za ta prenos naj bi se odločila danska država in družba TV2 naj v praksi ne bi prejela vseh prihodkov iz oglaševanja Sklada TV2 iz let 1995 in 1996 (točki 84 in 85 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Poleg tega naj Sklad TV2 v računovodskih izkazih ne bi ločeno vodil prihodkov iz oglaševanja in prihodkov iz naročnin ter naj bi akumuliral prihodke, ki niso bili preneseni na družbo TV2. Ti prihodki naj bi bili preneseni na družbo TV2 ob ukinitvi Sklada TV2 (točka 86 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

185 V točki 187 obrazložitve izpodbijanega sklepa je Komisija zavrnila trditev danskih organov, ki so s sklicevanjem se na dopis ministra za pravosodje z dne 22. novembra 2003 trdili, da je bila družba TV2 pravno upravičena do prihodkov iz oglaševanja. V tem dopisu naj bi bilo navedeno, da se lahko sredstva iz Sklada TV2 porabijo samo za kritje dejavnosti družbe TV2. Komisija je v zvezi s tem navedla, da z dansko zakonodajo ni bila določena obveznost prenosa celotnih prihodkov iz oglaševanja na družbo TV2 in da je o znesku nakazila družbi TV2 odločal danski minister za kulturo.

186 Komisija je tudi opozorila, da družba TV2 ni bila v pogodbenem razmerju z oglaševalci in ni imela nobenega vpliva na oglaševalsko dejavnost (točka 88 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Zato je glede na vse te informacije štela, da je imel nadzor nad prihodki družbe TV2 Reklame in Sklada TV2 danski minister za kulturo ter da so bili zato prihodki iz oglaševanja za leti 1995 in 1996, ki so se prek družbe TV2 Reklame in Sklada TV2 prenesli na družbo TV2, državna sredstva (točki 89 in 90 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

187 Tožeča stranka izpodbija ugotovitev, da so bili prihodki iz oglaševanja za leti 1995 in 1996 državna sredstva. Pojasnjuje, da je bil cilj posebnega institucionalnega okvira, oblikovanega za vodenje oglaševalsko dejavnost družbe TV2, izogniti se nepotrebnemu upoštevanju interesov oglaševalcev, ki bi lahko vplivalo na uredniško neodvisnost družbe TV2. Zato so bili odnosi z oglaševalci zaupani ločeni družbi, namreč družbi TV2 Reklame. Vendar je prav tako jasno, da se je družba TV2 Reklame ukvarjala izključno s prodajo oglaševalskega časa družbe TV2 oglaševalcem. Oglaševalska sredstva za leti 1995 in 1996 naj bi izvirala iz tega, kar je ustvarila družba TV2, in se naj zato ne bi štela za državne pomoči.

188 Komisija ob podpori družbe Viasat izpodbija te trditve. Po njenem mnenju je za opredelitev oglaševalskih sredstev kot državnih pomoči odločilno to, ali jih nadzirala država. Komisija poudarja, da je bila danska država tista, ki je odločala o prenosu prihodkov iz oglaševanja na Sklad TV2. Poleg tega naj družba TV2 ne bi imela lastninske pravice na sredstvih, vsebovanih v tem skladu, in naj z njimi ne bi mogla prosto razpolagati. Ker naj bi pravico odločanja o prenosu navedenih sredstev na družbo TV2 imela danska vlada, naj bi ta sredstva dejansko bila pod nadzorom države. Družba Viasat se v podporo tej trditvi Komisije sklicuje na sodbi z dne 12. decembra 1996, Air France/Komisija (T-358/94, Recueil, EU:T:1996:194), in z dne 16. maja 2000, Francija/Ladbroke Racing in Komisija (C-83/98 P, Recueil, EU:C:2000:248), in trdi, da so lahko državna sredstva zasebnega izvora, če so pod javnim nadzorom.

189 Kot je bilo navedeno v točki 46 zgoraj, opredelitev kot državne pomoči v smislu člena 107(1) PDEU vključuje izpolnjevanje štirih pogojev, med njimi tistega, ki se navezuje na to, da gre za državni poseg ali poseg iz državnih sredstev. Kot je namreč razsodilo Sodišče v zgoraj v točki 180 navedeni sodbi PreussenElektra (EU:C:2001:160, točka 58), navedeni v točki 77 obrazložitve izpodbijanega sklepa, se za pomoči v zgornjem smislu štejejo samo prednosti, ki se dodelijo neposredno ali posredno iz državnih sredstev. Razlikovanje med pojmoma „pomoč, ki jo dodeli država članica“ in „državna sredstva“, ki je bilo uvedeno s členom 107(1) PDEU, namreč ne pomeni, da so vse prednosti, ki jih dodeli država, pomoči, ne glede na to, ali so financirane iz državnih sredstev ali ne, ampak se želi z njim zgolj vključiti v ta pojem prednosti, ki jih dodeli neposredno država, ter tiste, ki se dodelijo prek javnega ali zasebnega subjekta, ki ga določi ali ustanovi država.

190 Iz te sodne prakse je razvidno, da prednosti, ki niso dodeljene iz državnih sredstev, nikakor ne morejo pomeniti državne pomoči (glej v tem smislu zgoraj v točki 180 navedeno sodbo PreussenElektra, EU:C:2001:160, točki od 59 do 61, in sodbo z dne 15. julija 2004, Pearle in drugi, C-345/02, ZOdl., EU:C:2004:448, točki 35 in 36).

191 Sodišče je omejilo pojem prednosti, dodeljene „iz državnih sredstev“, v sodni praksi, ki jo je smiselno na kratko predstaviti v nadaljevanju.

192 Tako je Sodišče v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 180 navedena sodba PreussenElektra (EU:C:2001:160), odločalo o ukrepu, s katerim je bila določena obveznost zasebnih podjetij za dobavo električne energije, da kupujejo električno energijo iz obnovljivih virov energije po najnižjih fiksnih cenah. Sodišče je ugotovilo, da ta obveznost ne povzroča nobenega neposrednega ali posrednega prenosa državnih sredstev na proizvajalce te vrste električne energije, in navedlo, da „obveznost odkupa, ki jo nalaga zakon in ki določenim podjetjem dodeljuje nedvomno prednost, ni taka, da bi se štela za državno pomoč“ (zgoraj v točki 180 navedena sodba PreussenElektra, EU:C:2001:160, točka 61).

193 Tudi v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 191 navedena sodba Pearle in drugi (EU:C:2004:448), je šlo za oglaševalsko akcijo, ki jo je organiziral javni subjekt in se je financirala iz sredstev, ki so bila zbrana od članov, upravičencev akcije, in sicer z obveznimi namenskimi prispevki za organizacijo te oglaševalske akcije. Sodišče je pojasnilo, da se ne zdi, da je bila oglaševalska akcija financirana iz sredstev, ki so bila dana na voljo nacionalnim organom. Ker so bili stroški javnega subjekta za namen navedene akcije v celoti poravnani s prispevki podjetij, ki so uživala njene koristi, namen posega tega javnega subjekta ni bil v ustvarjanju prednosti, ki bi bila dodaten strošek za državo ali za ta subjekt (zgoraj v točki 191 navedena sodba Pearle in drugi, EU:C:2004:448, točka 36).

194 Poleg tega je Sodišče v sodbi z dne 5. marca 2009 v zadevi UTECA (C-222/07, ZOdl., EU:C:2009:124, točka 47) razsodilo, da ukrepu države članice, s katerim je določeno, da izdajatelji televizijskih programov 5 % svojih prihodkov iz poslovanja namenijo vnaprejšnjemu financiranju evropskih kinematografskih in televizijskih filmov oziroma, natančneje, da 60 % od teh 5 % namenijo za dela, katerih jezik izvirnika je eden od uradnih jezikov te države članice, ne pomeni državne pomoči kinematografski industriji te države članice. V zvezi s tem je Sodišče navedlo, da ni res, da je prednost, ki se s takim ukrepom daje kinematografski industriji te države članice, prednost, ki jo država dodeli

neposredno ali prek javnega ali zasebnega subjekta, ki ga imenuje ali ustanovi država, saj zadevna prednost izhaja iz splošnih predpisov, ki bodisi javnim bodisi zasebnim izdajateljem televizijskih programov nalagajo, da del svojih prihodkov iz poslovanja namenijo vnaprejšnjemu financiranju evropskih kinematografskih in televizijskih filmov (zgoraj navedena sodba UTECA, EU:C:2009:124, točki 44 in 45).

195 Glede na sodno prakso, navedeno v točkah od 193 do 195 zgoraj, je mogoče skleniti, da je prednost, ki se daje iz državnih sredstev, prednost, ki – ko se enkrat dodeli – ustvari negativen učinek na državna sredstva.

196 Najpreprostejša oblika tega negativnega učinka je prenos državnih sredstev na tistega, ki mu je dana prednost. Vendar iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da ni treba v vsakem primeru dokazati obstoj prenosa državnih sredstev, da bi se prednost, dodeljena enemu ali več podjetjem, lahko štela za državno pomoč (sodbi z dne 16. maja 2002, Francija/Komisija, C-482/99, Recueil, EU:C:2002:294, točka 36, in z dne 30. maja 2013, Doux Élevage in Coopérative agricole UKL-ARREE, C-677/11, ZOdl., EU:C:2013:348, točka 34).

197 Vendar ta zadnja ugotovitev ne pomeni, da je mogoče nek ukrep opredeliti kot državno pomoč, tudi če ne gre za prednost, ki se financira iz državnih sredstev. Taka razlaga sodne prakse, navedene v točki 197 zgoraj, bi bila poleg tega v nasprotju s sodno prakso, navedeno v točkah 190 in 191 zgoraj.

198 Sodno prakso, navedeno v točki 197 zgoraj, je treba razumeti tako, da si je mogoče predstavljati prednost, ki ima negativne učinke na državna sredstva, a ne obsega prenosa državnih sredstev. Za to gre zlasti v primeru ukrepa, s katerim javni organi priznajo nekaterim podjetjem davčno oprostitev, ki čeprav ne obsega prenosa državnih sredstev, upravičence postavlja v ugodnejši finančni položaj kot druge davčne zavezance (glej v tem smislu sodbi z dne 15. marca 1994, Banco Exterior de España, C-387/92, Recueil, EU:C:1994:100, točka 14, in z dne 19. maja 1999, Italija/Komisija, C-6/97, Recueil, EU:C:1999:251, točka 16). Negativni učinek takega ukrepa na državna sredstva v bistvu izhaja iz dejstva, da se država odpove temu, da od zadevnih podjetij pobere davek ali podobno dajatev, ki jo pobira od drugih davčnih zavezancev in ki bi jo morala v običajnih okoliščinah pobrati tudi od teh podjetij. Poleg tega tak ukrep vodi do popolnoma enakega rezultata, kot če bi država pobrala zadevni davek tudi od podjetij, ki so upravičenci zadevnega ukrepa, nato pa bi jim ga takoj vrnila, torej bi nanje prenesla sredstva, ki jih je pred tem od njih pobrala.

199 Sodišče se v sodbah, navedenih v točki 197 zgoraj, v podporo svojih ugotovitvi, da ni treba v vsakem primeru dokazati obstoja prenosa državnih sredstev, da bi se prednost, dodeljena enemu ali več podjetjem, lahko razumela kot državna pomoč, sklicuje prav na sodno prakso o davčnih oprostitvah, navedeno v točki 199 zgoraj.

200 Čeprav je po zgornjih ugotovitvah dokazano, da državna pomoč predpostavlja negativni učinek na državna sredstva, je treba še določiti, kaj je treba razumeti pod „državnimi sredstvi“. Očitno so državna sredstva nedvomno stvarna in denarna sredstva v lasti države. Seveda so v ta pojem vključena sredstva, ki jih je država prejela od tretjih pri izvajanju svojih pristojnosti, med drugih z naložitvijo davka (glej v tem smislu sodbo z dne 17. julija 2008, Essent Netwerk Noord in drugi, C-206/06, ZOdl., EU:C:2008:413, točka 66).

201 Vendar je bilo v sodni praksi Sodišča in Splošnega sodišča sprejeto splošnejše stališče, po katerem člen 107(1) PDEU obsega vsa denarna sredstva, ki jih lahko javni organi dejansko uporabijo za podporo podjetjem, pri čemer ni pomembno, ali ta sredstva trajno spadajo v premoženje države. Zato tudi če zneski, ki ustrezajo zadevnemu ukrepu, niso trajno v lasti državne blagajne, to, da ostajajo stalno pod javnim nadzorom in torej na voljo pristojnim nacionalnim organom, zadostuje, da se jih opredeli kot državna sredstva (glej zgoraj v točki 197 navedeno sodbo Doux Élevage in Coopérative agricole UKL-ARREE, EU:C:2013:348, točka 35 in navedena sodna praksa, in sodbo z dne 15. januarja 2013, Aiscat/Komisija, T-182/10, ZOdl., EU:T:2013:9, točka 104).

202 Sodna praksa, navedena v točki 202 zgoraj, izhaja iz zgoraj v točki 189 navedene sodbe Air France/Komisija (EU:T:1996:194), na katero se sklicuje družba Viasat. Zadeva, v kateri je bila izdana ta sodba, se je nanašala na pridobitev skoraj vsega kapitala letalskega prevoznika Air France od hčerinske družbe v stoodstotni lasti Caisse des dépôts et consignations (javni zavod za dolgoročne naložbe), francoske posebne javne ustanove (zgoraj v točki 189 navedena sodba Air France/Komisija, EU:T:1996:194, točke od 4 do 7). Tako se je pojavilo vprašanje, ali je mogoče v ta namen uporabljena sredstva opredeliti kot državna sredstva, pri čemer je Francoska republika trdila, da gre za zasebna sredstva, ki jih je Caisse des dépôts et consignations zgolj upravljala, vlagatelji pa so lahko kadarkoli zahtevali njihovo vračilo (zgoraj v točki 189 navedena sodba Air France/Komisija, EU:T:1996:194, točka 63).

203 Splošno sodišče je na to vprašanje odgovorilo pritrdilno. Ugotovilo je, da se je s prilivi in odlivi sredstev v upravljanju pri Caisse des dépôts et consignations ustvaril stalen saldo, ki ga je ta lahko uporabila, kot bi sredstva v višini tega salda bila dejansko v njeni lasti. Po mnenju Splošnega sodišča bi lahko Caisse des dépôts et consignations ravnala kot investitor ob upoštevanju razvoja trgov ter na lastno odgovornost uporabila razpoložljivi saldo. Splošno sodišče je štelo, da bi sporne investicije, ki so bile financirane iz razpoložljivega salda Caisse des dépôts et consignations, lahko izkrivile konkurenco v smislu člena 107(1) PDEU, kot če bi bile te investicije financiranje s prejemki iz davkov ali obveznih prispevkov. Dodalo je, da ta določba torej obsega vsa denarna sredstva, ki jih lahko javni organi dejansko uporabijo za podporo gospodarskim subjektom, pri čemer ni pomembno, ali ta sredstva trajno spadajo v premoženje navedenih javnih organov. Na podlagi tega je sklenilo, da dejstvo, da so bila sredstva, ki jih je uporabila Caisse des dépôts et consignations, povrnjena, ni upoštevno (zgoraj v točki 189 navedena sodba Air France/Komisija, EU:T:1996:194, točki 66 in 67).

204 Pravilo, navedeno v točkah 202 in 204 zgoraj, je pozneje potrdilo Sodišče v zgoraj v točki 189 navedeni sodbi Francija/Ladbroke Racing in Komisija (EU:C:2000:248, točka 50), na katero se prav tako sklicuje družba Viasat.

205 Zadeva, v kateri je bila izdana ta sodba, se je na nanašala na pritožbo zoper sodbo z dne 27. januarja 1998, Ladbroke Racing/Komisija (T-67/94, Recueil, EU:T:1998:7) v zvezi s tožbo za razglasitev ničnosti odločbe, s katero je Komisija med drugim ugotovila, da to, da so poglavitnim francoskih družbam za organizacijo konjskih dirk dani na voljo dobitki, ki jih tisti, ki so vplačali stave, niso prevzeli, čeprav so namenjeni za financiranje socialnih izdatkov navedenih družb, ni državna pomoč, ker ni bilo prenosa državnih sredstev. Splošno sodišče je štelo, da zadevna odločba Komisije temelji na napačnih predpostavkah in da jo je zato treba razglasiti za ničnо (zgoraj v točki 189 navedena sodba Francija/Ladbroke Racing in Komisija, EU:C:2000:248, točka 45, in zgoraj navedena sodba Ladbroke Racing/Komisija, EU:T:1998:7, točka 111).

206 Splošno sodišče je štelo, da je bil učinek ukrepa v tej zadevi to, da so lahko družbe za organizacijo dirk krile nekatere socialne izdatke in da so višino neprevzetih dobitkov nadzirali pristojni francoski organi. Iz tega je sklepalo, da se je – ker je bila z nacionalno ureditvijo razširjena možnost uporabe teh zneskov za druge dejavnosti družb za organizacijo dirk od predhodno določenih – nacionalni zakonodajalec zaradi te razširitve dejansko odpovedal sredstvom, ki bi jih bilo načeloma treba prenesti v državni proračun. Dodalo je, da ker so bila ta sredstva uporabljena med drugim za financiranje socialnih izdatkov, so pomenila znižanje prispevkov za socialno varnost, ki bi jih sicer moralo nositi podjetje, in torej pomoč v njegovo korist (zgoraj v točki 189 navedena sodba Francija/Ladbroke Racing in Komisija, EU:C:2000:248, točke od 47 do 49, in zgoraj v točki 206 navedena sodba Ladbroke Racing/Komisija, EU:T:1998:7, točke od 105 do 110).

207 Sodišče je štelo, da te presoje Splošnega sodišča ni mogoče grajati z vidika njene pravilnosti in je uporabilo formulo iz točke 67 zgoraj v točki 189 navedene sodbe Air France/Komisija (EU:T:1996:194), navedeno v točki 204 zgoraj. Dodalo je, da zneski, ki ustrezajo zneskom neprevzetih odbitkov, danih na voljo družbam za organizacijo konjskih dirk, sicer niso trajno v lasti državne

blagajne, vendar dejstvo, da ostajajo stalno pod javnim nadzorom in torej na voljo pristojnim nacionalnim organom, zadostuje, da se opredelijo kot državna sredstva (zgoraj v točki 189 navedena sodba Francija/Ladbroke Racing in Komisija, EU:C:2000:248, točka 50).

208 Iz te sodne prakse je mogoče sklepati, da lahko so lahko državna sredstva v smislu sodne prakse, navedene v točki 190 zgoraj, sestavljena tudi iz sredstev, ki izvirajo od tretjih oseb, ki pa jih bodisi lastniki prostovoljno dajo na voljo državi (glej primer vlagateljev Caisse de dépôt et consignations v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 189 navedeno sodbo Air France/Komisija, EU:T:1996:194) bodisi so se jim njihovi lastniki odpovedali in je njihovo upravljanje prevzela država (glej primer neprevzetih dobitkov od tistih, ki so vplačali stave, v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 189 navedena sodba Francija/Ladbroke Racing in Komisija, EU:C:2000:248, in zgoraj v točki 206 navedena sodba Ladbroke Racing/Komisija, EU:T:1998:7).

209 Nasprotno ni mogoče šteti, da so sredstva pod javnim nadzorom in so torej državna sredstva v zgornjem smislu zgolj zato, ker je država tretji osebi z zakonodajnim aktom predpisala poseben način uporabe lastnih sredstev. Zato v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 180 navedena sodba PreussenElektra (EU:C:2001:160), Sodišče na podlagi tega, da je država naložila zasebnim podjetjem za dobavo električne energije uporabo lastnih sredstev za nakup električne energije iz obnovljivih virov energije po fiksnih najnižjih cenah, ni ugotovilo, da so sredstva teh podjetij pod javnim nadzorom in so državna sredstva. Enako velja za zadevo, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 195 navedena sodba UTECA (EU:C:2009:124), v kateri je država izdajateljem televizijskih programov naložila, da del svojih prihodkov iz poslovanja namenijo za določen namen (vnaprejšnje financiranje evropskih kinematografskih in televizijskih filmov).

210 Ta tožbeni razlog je treba analizirati ob upoštevanju vseh gornjih ugotovitev. V zvezi s tem je treba spomniti, kot je to storila Komisija, da je za presojo tega tožbenega razloga odločilen odgovor na vprašanje, ali so bili prihodki iz oglaševanja za leti 1995 in 1996, ki jih je družba TV2 Reklame prek Sklada TV2 prenesla družbi TV2, „državne pomoči“.

211 Nedvomno so prihodki iz oglaševanja, za katere gre v okviru tega tožbenega razloga, finančno nadomestilo oglaševalcev za to, da se jim da na voljo oglaševalski čas družbe TV2. Zato po svojem izvoru ti prihodki ne izhajajo iz državnih sredstev, ampak zasebnih – namreč sredstev oglaševalcev. Tako se postavlja vprašanje, ali je dovoljeno šteti, da so bila ta sredstva zasebnega izvora pod nadzorom danskih organov, kot je bilo v primeru zadevnih sredstev v zadevah, v katerih sta bili izdani zgoraj v točki 189 navedeni sodbi.

212 Odgovor je nikalen. Drugače kot v teh zadnjih zadevah v obravnavani zadevi ni mogoče, da bi šlo za sredstva, ki jih lastniki prostovoljno dajo na voljo državi, ali sredstva, ki so se jim njihovi lastniki odpovedali in je njihovo upravljanje prevzela država. Poseg danske države v obravnavani zadevi je bil konkretno v določitvi dela zadevnih sredstev (prihodkov iz oglaševanja, ki jih je prejela družba TV2 Reklame), ki bo prek Sklada TV2 nakazan družbi TV2. Danski organi so lahko – če so želeli – odločili le, da družba TV2 ne bo prejela vseh sredstev, ampak le njihov del. Drugače povedano, danski organi so imeli možnost, da določijo zgornjo mejo zneska iz teh sredstev, ki bo prenesen na družbo TV2. Vendar glede na razmisleke, predstavljene v točki 210 zgoraj, tega pooblastila ni mogoče šteti za zadostnega za ugotovitev, da je šlo za sredstva pod javnim nadzorom.

213 Ukrep, ki se obravnava o tej zadevi, je namreč enak tistemu v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 180 navedena sodba PreussenElektra (EU:C:2001:160), s to razliko, da je v tej zadnji zadevi država določila najnižjo ceno za nakup električne energije iz obnovljivih virov energije, medtem ko so lahko v obravnavani zadevi danski organi načeloma določili najvišji znesek, ki ga mora družba TV2 Reklame nakazati družbi TV2, ker ta daje na voljo oglaševalski čas strankam te prve družbe.

214 Če bi po navodilu danskih organov družba TV2 Reklame zadržala del prihodkov iz oglaševanja in ga dala na voljo navedenim organom, bi ta del prihodkov iz oglaševanja pomenil sredstva danske države. Nasprotno pa ni razloga, da bi šteli, da so državna sredstva preostali del prihodkov iz oglaševanja, ki ga družba TV2 Reklame ni zadržala.

215 Do drugačnega sklepa ne more privesti, kot je razvidno iz točke 81 obrazložitve izpodbijanega sklepa, dejstvo, da so bili nezadržani prihodki iz oglaševanja nakazani Skladu TV2 in ne neposredno družbi TV2 ter da vsakoletni prenos denarja iz Sklada TV2 na družbo TV2 ni bil obvezen.

216 Komisija ni oporekala trditvi Kraljevine Danske iz točke 87 obrazložitve izpodbijanega sklepa, da je mogoče sredstva Sklada TV2 uporabiti samo za dejavnosti družbe TV2 in da torej obstaja pravna obveznost, da se prihodki iz oglaševanja iz Sklada TV2 sčasoma prenesejo na družbo TV2. V isti točki obrazložitve izpodbijanega sklepa je zgolj odgovorila, da „po zakonu ni bilo nobene obveznosti, da se celoten prihodek iz oglaševanja prenese na TV2“. Dodala je: „[P]osebno odločitev o tem, ali naj se denar prenese na TV2 in če bi se, kolikšen bi bil znesek, pa bi moral sprejeti minister“.

217 Kot je bilo navedeno zgoraj, to, da je lahko danski minister za kulturo zadržal del prihodkov iz oglaševanja, ne pomeni, da je nezadržani preostanek pomenil državna sredstva ali da je njegov prenos na Sklad TV2 in sčasoma na družbo TV2 pomenil državno pomoč v korist te zadnje družbe.

218 Prav tako ni upošteven neobstoj pogodbenega razmerja med oglaševalci in družbo TV2 oziroma njenega vpliva na dejavnost oglaševanja iz točke 89 obrazložitve izpodbijanega sklepa. Kot je bilo navedeno zgoraj, v obravnavani zadevi ni pomemben obstoj pogodbenega razmerja med družbo TV2 in oglaševalci, ampak opredelitev prihodkov iz oglaševanja kot „državna sredstva“. Pojasnjeno je že bilo, zakaj taka opredelitev teh sredstev ni mogoča.

219 Vsekakor je treba poudariti, da so bili oglaševalci, od katerih so izvirali prihodki iz oglaševanja, v pogodbenem razmerju z družbo TV2 Reklame. Družba TV2 pa je morala v skladu z dansko zakonodajo dati na voljo oglaševalski čas družbi TV2 Reklame, ki ga je prodajala svojim oglaševalskim strankam. V zameno je družba TV2 od družbe TV2 Reklame prejela del prihodkov družbe TV2 Reklame iz oglaševanja, ki ga je določil danski minister za kulturo, pri čemer je lahko ta del dosegel 100 % navedenih prihodkov. Kot je bilo že večkrat poudarjeno, del prihodkov, ki so bili na ta način prek Sklada TV2 preneseni na družbo TV2, ni izhajal iz državnih sredstev in zato ni mogel biti državna pomoč.

220 Iz vseh teh ugotovitev izhaja, da je Komisija s tem, da je v izpodbijanem sklepu prihodke iz oglaševanja za leti 1995 in 1996 opredelila kot državno pomoč, napačno uporabila pravo. Ta tožbeni razlog je torej utemeljen. Zato je treba ugoditi četrtemu tožbenemu razlogu in izpodbijani sklep razglasiti za ničen v delu, v katerem so z njim zgoraj navedeni prihodki iz oglaševanja, ki jih je družba TV2 prejela prek družbe TV2 Reklame in Sklada TV2, opredeljeni kot državne pomoči.

Drugi tožbeni razlog: napačna opredelitev, da so prihodki, ki so nakazani družbi TV2 in izhajajo iz naročnine, in oprostitev plačila davka od dohodkov pravnih oseb, ki ji je bila odobrena, nova pomoč

221 Tožeča stranka z drugim tožbenim razlogom trdi, da je Komisija napačno uporabila pravo, ker sistema financiranja družbe TV2 iz naročnin ni opredelila kot obstoječo pomoč. Poleg tega trdi, da bi morala biti kot obstoječa pomoč opredeljena tudi oprostitev plačila davka od dohodkov pravnih oseb, ki ji je bila priznana.

222 V zvezi s tem je treba najprej spomniti, da se pravila, ki so določena s Pogodbo DEU na področju državnih pomoči, razlikujejo glede na to, ali gre za obstoječe ali nove pomoči. Za prve velja člen 108(1) in (2) PDEU, druge pa po vrsti urejata odstavka 3 in 2 istega člena (sodba z dne 23. oktobra 2002, Diputación Foral de Guipúzcoa in drugi/Komisija, T-269/99, T-271/99 in T-272/99, Recueil, EU:T:2002:258, točka 1).

223 Komisija je na podlagi člena 108(1) PDEU pristojna, da skupaj z državami članicami redno preverja obstoječe pomoči. V okviru tega preverjanja Komisija državam članicam predlaga ustrezne ukrepe, ki so potrebni za postopen razvoj ali delovanje notranjega trga. Člen 108(2) PDEU dalje določa, da če Komisija, potem ko je pozvala zadevne stranke k predložitvi pripomb, ugotovi, da dodeljena pomoč ni združljiva z notranjim trgom glede na člen 107, ali če se takšna pomoč zlorablja, odloči, da mora zadevna država takšno pomoč odpraviti ali spremeniti v roku, ki ji ga določi.

224 Nove pomoči morajo biti v skladu s členom 108(3) PDEU predhodno priglašene Komisiji in jih ni mogoče izvajati, preden ni v postopku izdana končna odločba. V skladu z isto določbo Komisija, če meni, da načrt ni združljiv z notranjim trgom, nemudoma začne postopek iz člena 108(2) PDEU.

225 Iz tega sledi, da če Komisija za obstoječo pomoč uporabi postopek, ki je v členu 108(2) in (3) določen za nove pomoči, je v sklepu kršen ta člen in ga je zato treba razglasiti za ničen.

226 V zvezi z opredelitvijo pojmov „obstoječa pomoč“ in „nova pomoč“ so v členu 1 Uredbe št. 659/1999 vsebovane te upoštevne opredelitve:

„(a) ‚pomoč‘ pomeni vse ukrepe, ki izpolnjujejo merila, določena v členu [107(1) PDEU];

(b) ‚veljavna [obstoječa] pomoč‘ pomeni:

(i) […] vso pomoč, ki je obstajala pred začetkom veljavnosti Pogodbe v zadevnih državah članicah, to je sheme pomoči in individualno pomoč, ki se je začela izvajati pred začetkom veljavnosti Pogodbe in se še vedno uporablja;

(ii) odobreno pomoč, to je sheme pomoči in individualno pomoč, ki sta jo odobrila Komisija ali Svet;

[…]

(v) pomoč, za katero se šteje, da je veljavna [obstoječa], ker je mogoče ugotoviti, da takrat, ko se je začela izvajati, ni bila pomoč, pozneje pa je postala pomoč zaradi razvoja skupnega trga in je država članica ni spremenila. […];

(c) ‚nova pomoč‘ pomeni vsako pomoč, to je sheme pomoči ali individualno pomoč, ki ni veljavna [obstoječa] pomoč, vključno s spremembami veljavne [obstoječe] pomoči;

(d) ‚shema pomoči‘ pomeni vsak akt, na podlagi katerega je mogoče brez nadaljnjih izvedbenih ukrepov dodeliti individualno pomoč podjetjem, opredeljenem v aktu na splošen in abstrakten način, in kateri koli akt, na podlagi katerega je mogoče dodeliti pomoč, ki ni povezana z določenim projektom, enemu ali več podjetjem za nedoločen čas in/ali v nedoločenem znesku;

(e) ‚individualna pomoč‘ pomeni pomoč, ki ni dodeljena na podlagi sheme pomoči, in pomoč, ki jo je treba uradno prijaviti, dodeljeno na podlagi sheme pomoči;

[…]“

– Dopustnost

227 Pred začetkom vsebinske analize tega tožbenega razloga je treba preučiti trditev Komisije, glede na katero bi bilo treba ta tožbeni razlog zavreči kot nedopusten.

228 Komisija se sklicuje na sodno prakso, v skladu s katero mora država članica, ki meni, da gre za obstoječo pomoč, v okviru načela lojalnega sodelovanja držav članic in institucij, kot izhaja iz člena 4(3) PDEU, in da se ne bi zavlačeval postopek, Komisiji kar najhitreje, takoj ko ta začne odločati o zadevnem ukrepu, predložiti podatke, ki utemeljujejo to stališče (sodba z dne 10. maja 2005, Italija/Komisija, C-400/99, ZOdl., EU:C:2005:275, točka 55). Sklicuje se tudi na ustaljeno sodno prakso, v skladu s katero je treba zakonitost odločbe na področju državnih pomoči presoditi glede na podatke, ki jih je Komisija imela na voljo, ko jo je izdala (glej sodbo z dne 15. aprila 2008, Nuova Agricast, C-390/06, ZOdl., EU:C:2008:224, točka 54 in navedena sodna praksa), in trdi, da tega tožbenega razloga ne sme vsebinsko presojati, ker med upravnim postopkom ne Kraljevina Danska ne tožeča stranka nista trdili, da financiranje slednje iz naročnin ali njena oprostitev plačila davka od dohodkov pravnih oseb pomeni obstoječe pomoči.

229 V zvezi s tem je treba navesti, da v skladu s sodno prakso iz ugotovitve, da je treba zakonitost odločbe na področju državnih pomoči presoditi glede na podatke, ki jih je Komisija imela na voljo, ko jo je izdala, izhaja, da ne more biti dopustno, da se tožeča stranka, če se je udeležila postopka preiskave po členu 108(2) PDEU, sklicuje na trditve o dejstvih, ki Komisiji niso bila znana in ji jih ni posredovala med postopkom preiskave. Vendar v skladu z isto zakonodajo zadevni stranki nič ne preprečuje, da zoper dokončno odločbo uveljavlja pravni razlog, ki ga ni uveljavljala v upravnem postopku (glej sodbo z dne 11. maja 2005, Saxonia Edelmetalle in ZEMAG/Komisija, T-111/01 in T-133/01, ZOdl., EU:T:2005:166, točka 68 in navedena sodna praksa).

230 S to sodno prakso je tako vzpostavljeno razlikovanje med trditvami o dejstvih, ki Komisiji niso bila znana ob izdaji izpodbijane odločbe in jih zaradi tega zoper to odločbo ni mogoče prvič navajati pred Splošnim sodiščem (glej v tem smislu zgoraj v točki 230 navedeno sodbo Saxonia Edelmetalle in ZEMAG/Komisija, EU:T:2005:166, točka 70, in zgoraj v točki 68 navedeno sodbo CBI/Komisija, EU:T:2012:584, točka 233), in pravnimi razlogi. V to drugo kategorijo med drugim spadajo razlogi, ki temeljijo na informacijah, ki so bile Komisiji znane ob izdaji njene odločbe. Zato je treba te razloge zavreči kot nedopustne (glej v tem smislu sodbo z dne 23. novembra 2006, Ter Lembeek/Komisija, T-217/02, Recueil, EU:T:2006:361, točke od 93 do 101).

231 Iz tega izhaja, da v delu, v katerem se tožeča stranka v podporo temu tožbenemu razlogu ne sklicuje izključno na informacije, ki Komisiji niso bile znane ob izdaji izpodbijanega sklepa, obravnavanega tožbenega razloga ni mogoče vnaprej zavreči kot nedopusten. Obravnavati pa ga je mogoče zgolj v delu, v katerem temelji na informacijah, ki so bile Komisiji znane ob izdaji izpodbijanega sklepa.

– Utemeljenost

232 Komisija je razkrila razloge, iz katerih je štela, da so zadevni ukrepi nove pomoči, v točki 154 obrazložitve izpodbijanega sklepa, v kateri je navedeno:

„Ker je TV2 začela oddajati leta 1989, so bili vsi ukrepi za TV2 sprejeti po pristopu Danske k [Uniji]. Zato ukrepi, vključno s prihodki iz naročnin, predstavljajo novo državno pomoč (in ne obstoječe pomoči v smislu člena 108(1) PDEU)“.

233 Prvič, tožeča stranka v zvezi s svojim financiranjem iz naročnin trdi, da gre za sistem financiranja, ki izvira iz časa pred pristopom Kraljevine Danske k Uniji. Ta sistem naj bi se še naprej uporabljal po pristopu Kraljevine Danske in naj bi bil prilagojen zaradi ustanovitve družbe TV2 zato, da bi ta lahko uporabljala enako financiranje kot tisto, ki je bilo namenjeno družbi DR. Vendar naj ta razširitev ne bi

ničesar spremenila v zvezi z naravo pomoči in naj ne bi pomenila, da je bil sistem spremenjen tako, da bi to vplivalo na presojo združljivosti zadevne pomoči. Šlo naj bi za pomoč, ki je dodeljena enakovrstnemu podjetju, namreč podjetju javne televizije. Družba TV2 naj bi namreč prevzemala enako obveznost javne službe kot družba DR – operater, ki je bil na začetku edini prejemnik pomoči. Ne to, da je bila družba TV2 ustanovljena kot ločeno podjetje in ne zgolj nova postaja v okviru družbe DR, ne to, da ji je bila pomoč iz naročnin prenesena prek Sklada TV2 in ni bila njen edini finančni vir, naj ne bi vodilo do drugačnega sklepa.

234 Tožeča stranka v podporo svoji trditvi navaja številne sklepe Komisije o financiranju javne televizije v drugih državah članicah. Sklicuje se zlasti na Sklep C(2005) 1166 final z dne 20. aprila 2005, Francija – Licenčnina za radiodifuzijo (pomoč E 10/2005) (UL C 240, str. 20), s katerim je Komisija odločila, da so pomoči, ki jih je Francoska republika dodelila France Télévision, obstoječe pomoči v smislu člena 1(b) Uredbe št. 659/1999. Tožeča stranka trdi, da je Komisija kljub številnim spremembam pravne osebnosti in števila upravičencev v sistemu naročnin v Franciji štela, da je ta naročnina vedno pripadala javni radioteleviziji in da se zato narava zadevnega ukrepa ter njegov cilj, pravna podlaga, namen in vir njegovega financiranja niso spremenili. Po navedbah tožeče stranke drugi sklepi, na katere se sklicuje, vsebujejo podobno analizo.

235 Tožeča stranka ne razume, v čem naj bi bil njen položaj drugačen od položaja, za katerega je šlo v drugih sklepih Komisije, na katere se sklicuje. Meni, da glede na prakso Komisije razširitev obstoječega sistema financiranja z vključitvijo podjetja enake vrste, kot so tista, za katera se je ta sistem uporabljal pred pristopom zadevne države članice k Uniji, ne pomeni upoštevne spremembe, s katero bi bilo mogoče v njenem primeru upravičiti ugotovitve, ki so drugačne od ugotovitev Komisije v teh drugih sklepih. Po njenem mnenju iz tega izhaja, da je treba izpodbijani sklep razglasiti za ničen v delu, v katerem je v njem navedeno, da je njeno financiranje iz prihodkov iz naročnin nova pomoč.

236 V zvezi s tem je treba navesti, da iz opredelitev pojmov „obstoječa pomoč“ in „nova pomoč“ iz točke 227 zgoraj izhaja, da gre lahko, kadar se pomoč dodeli novemu prejemniku, ki ni prejemnik obstoječe pomoči, v primeru tega novega prejemnika samo za novo pomoč.

237 V zvezi s tem je treba razlikovati med sistemi pomoči po eni strani in posameznimi pomočmi po drugi. Trditev tožeče stranke ne upošteva tega razlikovanja.

238 Sistem pomoči lahko sestoji iz samo enega akta, s katerim so na splošen in abstrakten način določena podjetja, ki jim je lahko dodeljena pomoč, ne da bi bilo treba sprejeti nadaljnje izvedbene ukrepe. Tako ni mogoče izključiti, da lahko sistem pomoči, s katerim je uvedena obstoječa pomoč, velja tudi za podjetja, ki ob njegovi uvedbi niso obstajala, ki pa bi – če bi obstajala – izpolnjevala pogoje za pridobitev zadevne pomoči. Če se v takem primeru sistem pomoči spremeni, se prvotni sistem spremeni v nov sistem pomoči samo takrat, ko sprememba vsebinsko vpliva na prvotni sistem. Če pa je mogoče nov element jasno ločiti od prvotnega sistema, ne gre za tako vsebinsko spremembo in v takem primeru samo novi element pomeni novo pomoč, odobreno prejemnikom, ki brez spremembe ne bi mogli pridobiti zadevne pomoči (glej v tem smislu sodbo z dne 30. aprila 2002, Government of Gibraltar/Komisija, T-195/01 in T-207/01, Recueil, EU:T:2002:111, točke od 109 do 116).

239 Teh ugotovitev za posamezne obstoječe pomoči ni mogoče uporabiti. Te pomoči po definiciji koristijo določenim podjetjem. Tako gre v primeru, če je pomoč naknadno dodeljena nekemu drugemu podjetju, ki ni podjetje, ki mu je bila namenjena obstoječa pomoč, za novo pomoč, in to tudi v primeru, če bi bila zadevna pomoč po naravi in vsebini enaka obstoječi pomoči.

240 Iz tega izhaja, da je treba v obravnavani zadevi ugotoviti, ali je bil z določbami o naročnini, kakršne so obstajale ob pristopu Kraljevine Danske k Uniji, vzpostavljen sistem pomoči ali pa so se nanašale na posamezno pomoč.

241 Tožeča stranka ni navedla nikakršnih informacij, ki bi bile Komisiji na voljo ob sprejetju izpodbijanega sklepa in bi podpirale prvega od dveh primerov iz točke 241 zgoraj.

242 Tožeča stranka se je namreč sklicevala samo na besedilo dopisa Komisije z dne 21. januarja 2003, s katerim je ta obvestila Kraljevino Dansko o svoji odločitvi, da bo začela postopek iz člena 108(2) PDEU glede zadevnih ukrepov, kot je bila v verodostojnem jeziku (danščini) objavljena v *Uradnem listu Evropske unije* (UL C 59, str. 2). V točki 86 tega dopisa se omenja prvi Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, ki je bil sprejet leta 1920. Kot je navedeno v isti točki in kot poleg tega priznava tudi tožeča stranka, je cilj naročnine, uvedene s tem zakonom, financiranje družbe DR. Zato je treba skleniti, da z določbami o naročnini, kakršne so obstajale ob pristopu Kraljevine Danske k Uniji, ni bil vzpostavljen sistem pomoči, ampak posamezna pomoč v korist družbe DR.

243 V zvezi s tem je treba navesti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso na področju konkurenčnega prava, vključno za namen uporabe člena 107(1) PDEU, pojem „podjetje“ obsega vse subjekte, ki opravljajo gospodarsko dejavnost, ne glede na njihov pravni položaj in način financiranja (glej sodbo z dne 10. januarja 2006, Cassa di Risparmio di Firenze in drugi, C-222/04, ZOdl., EU:C:2006:8, točka 107 in navedena sodna praksa; sodba z dne 12. septembra 2013, Nemčija/Komisija, T-347/09, EU:T:2013:418, točka 48).

244 Iz te sodne prakse je razvidno, da je treba za opredelitev prejemnika obstoječe pomoči upoštevati gospodarsko enoto, ki je bila prejemnik te pomoči, ne glede na morebitno spremembo v njenem pravnem položaju. Zato je mogoče tudi posamezno pomoč šteti za obstoječo pomoč, čeprav je bila odobrena pravnemu subjektu, ki je bil ustanovljen po uvedbi pomoči in pristopu zadevne države članice k Uniji, če se izkaže, da je zadevni gospodarski subjekt – čeprav ob uvedbi pomoči ni obstajal – bil v tem trenutku del podjetja, torej gospodarske enote, ki ji je bila dodeljena obstoječa pomoč.

245 Iz teh premislekov izhaja, da v obravnavani zadevi Komisiji ni bilo treba ugotoviti, ali je bila družba TV2 kot pravna oseba ustanovljena po uvedbi naročnine (med strankami ni sporno, da je bilo tako), ampak ali je bila novo, od družbe DR popolnoma neodvisno podjetje ali pa je, nasprotno, šlo le za del gospodarske enote, ki jo je sestavljala družba DR, ki je bil od nje ločen. V tem drugem primeru bi bilo mogoče pomoč, ki jo je pomenila naročnina, v zvezi z družbo TV2 šteti za obstoječo.

246 Vendar je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni navedla nikakršnih informacij, ki bi bile na voljo Komisiji ob sprejetju izpodbijanega sklepa in bi jo lahko privedle do takih ugotovitev. Nasprotno, tožeča stranka v pisnih vlogah navaja, da je bila „družba TV2 ustanovljena kot ločeno podjetje“ in da „je bila ustanovljena za okrepitev pluralnosti medijev na danskem jezikovnem območju“.

247 Zato Komisiji ni mogoče očitati nobene napake, ker je glede na informacije, ki so ji bile na voljo ob sprejetju izpodbijanega sklepa, sklenila, da družba TV2 ni bila le pravni subjekt, ustanovljen po pristopu Kraljevine Danske k Uniji, ampak tudi novo podjetje, ustanovljeno po tem pristopu. V tem smislu je namreč treba razumeti navedbo v točki 154 obrazložitve izpodbijanega sklepa, da je „TV2 začela oddajati leta 1989“. V skladu z razmišljanjem iz točke 240 zgoraj je ta okoliščina nujno vodila k ugotovitvi, da je bila pomoč, ki ji je bila dodeljena prek naročnin, nova in ne obstoječa pomoč.

248 Zaradi te okoliščine je tudi mogoče razlikovati obravnavani primer od tistega iz sklepa Komisije, na katerega se sklicuje tožeča stranka (glej točko 235 zgoraj). Iz razumevanja točke 33 obrazložitve tega zadnjega sklepa je razvidno, da so, čeprav je prišlo do spremembe pravne osebnosti subjektov – prejemnikov pomoči v tej zadevi, ta podjetja nastala z „razpadom“ prvotnega prejemnika obstoječe pomoči. Drugače povedano, drugače kakor v obravnavani zadevi je bil v tisti zadevi prejemnik zadevne pomoči del gospodarske enote, ki ji je bila namenjena prvotna pomoč.

249 Vsekakor praksa odločanja Komisije v drugih zadevah ne more vplivati na veljavnost izpodbijanega sklepa, ki jo je mogoče presojati le glede na objektivna pravila Pogodbe DEU (sodba z dne 20. maja 2010, Todaro Nunziatina & C., C-138/09, ZOdl., EU:C:2010:291, točka 21).

250 Iz vseh teh ugotovitev izhaja, da je treba ta tožbeni razlog v delu, v katerem se nanaša na opredelitev sredstev, nakazanih družbi TV2 iz naročnin, kot novih pomoči, zavrniti kot neutemeljen.

251 Drugič, tožeča stranka trdi, da je treba oprostitev plačila davka od dohodkov pravnih oseb, ki je v izpodbijanem sklepu prav tako opredeljena kot državna pomoč, šteti za obstoječo pomoč.

252 Po navedbah tožeče stranke je člen 3(1), prvi pododstavek, Lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber (zakon o obdavčitvi delniških družb) v različici, ki se je uporabljala ob pristopu Kraljevine Danske k Uniji, določal, da so država in njene institucije oproščene plačila davka. Ta oprostitev naj bi se nanašala tudi na družbo DR, ki naj bi bila oprostitve deležna že vse od ustanovitve. Tožeča stranka trdi, da se je ob ustanovitvi družbe TV2 zdelo primerno, da se ji prizna enako obravnavanje, in je bila vključena na seznam javnih institucij, ki so oproščene davka od dohodkov pravnih oseb. V zvezi s tem tožeča stranka omenja predlog zakona št. 145 z dne 14. januarja 1987 o spremembi Lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber. Iz obrazložitve predloga zakona naj bi bilo razvidno, da je njegov namen izenačitev družbe TV2 z družbo DR na davčnem področju.

253 Tožeča stranka torej trdi, da družbi TV2 ni bila dodeljena posebna prednost, ki je ne bi bila deležna druga primerljiva podjetja pred pristopom Kraljevine Danske k Uniji. V njenem primeru naj bi šlo enostavno za nadaljevanje prakse, da bi se ji zagotovilo enako obravnavanje. Zato bi bilo treba oprostitev plačila davka, ki je je bila deležna družba TV2, šteti za obstoječo pomoč.

254 V zvezi s temi trditvami je treba navesti, da je iz ugotovitev in sodne prakse, navedenih v točki 239 zgoraj, razvidno, da pomoči, odobrene v okviru sistema pomoči, ni mogoče šteti za obstoječo v primeru prejemnika, ki do te pomoči ne bi bil upravičen brez spremembe zadevnega sistema. Edino pri podjetjih, ki bi lahko bila upravičena do pomoči v okviru zadevnega sistema brez kakršne koli spremembe, se postavlja vprašanje, ali morebitna sprememba vsebinsko vpliva na prvotni sistem in se v takem primeru sistem spremeni v nov sistem pomoči ali pa spremembo pomeni nov element, ki ga je mogoče jasno ločiti od prvotnega sistema, v takem primeru pa samo ta novi element pomeni novo pomoč.

255 V obravnavani zadevi bi sicer lahko bil z določbo, s katero je bila na splošen in abstrakten način določena oprostitev plačila davkov za državne subjekte, vzpostavljen sistem pomoči v skladu s členom 1, točka (a), Uredbe št. 659/1999. Vendar ne iz trditev tožeče stranke ne iz gradiva v spisu ni razvidno, da je ob sprejetju izpodbijanega sklepa Komisija poznala tako določbo danskega prava, ki bi bila veljavna pred pristopom te države članice k Uniji in ki bi se lahko uporabljala tudi za družbo TV2.

256 Nasprotno, tožeča stranka trdi (glej točko 253 zgoraj), da se je ob njeni ustanovitvi „zdelo primerno, da se ji prizna enako obravnavanje“ na davčnem področju, kakršno je uživala družba DR. Poleg tega se tožeča stranka sklicuje na spremembo upoštevne danske zakonodaje v letu 1987, s katero naj bi bila vključena na seznam javnih institucij, ki so oproščene davka od dohodkov pravnih oseb. Vendar ugotovitve iz točke 255 zgoraj ne dokazujejo, da je bila oprostitev plačila davka od dohodkov pravnih oseb, odobrena tožeči stranki, obstoječa pomoč, ampak bolj to, da je šlo za novo pomoč, ker je bila ta oprostitev tožeči stranki odobrena šele na podlagi zakonske določbe, sprejete po pristopu Kraljevine Danske k Uniji.

257 Tožeča stranka v repliki trdi, da se je nanjo „oprostitev [plačila davka] za državo in njene institucije nanašala od njene ustanovitve“ in je bilo zato „odveč uvesti izrecno oprostitev“ v njeno korist. Naknadna sprememba upoštevnega zakona v letu 1987 naj bi „zgolj pojasnila dejstvo, da sta družbi DR in TV2 z davčnega vidika v enakem položaju“.

258 Neodvisno od tega, da se zdijo te trditve deloma v nasprotju s tistimi iz tožbe, je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni trdila, da je Komisija ob sprejetju izpodbijanega sklepa imela na voljo informacije, ki bi jo morale privesti do ugotovitve, da je oprostitev plačila davka od dohodkov pravnih oseb, odobrena družbi TV2, pomenila zgolj uporabo obstoječega sistema pomoči. Nasprotno, tožeča stranka priznava, „da je družba TV2 Komisijo šele v tožbi prvič obvestila o obstoju oprostitve plačila davka od dohodkov pravnih oseb za dansko državo in njene institucije“. Ker ni bilo takih informacij in glede na to, da je bila ta oprostitev prvič izrecno določena v zakonu, sprejetem leta 1987, Komisiji ni mogoče očitati, da je storila napako, ker jo je štela za novo pomoč.

259 Dodatno je treba ugotoviti, da element, na katerega se pred Splošnim sodiščem v podporo svoji trditvi, povzeti v točki 258 zgoraj, sklicuje tožeča stranka (element, o katerem Komisija poleg tega ni bila obveščena v upravnem postopku), ne potrjuje trditve, da je bil z zakonom, sprejetim leta 1987, za odobritev oprostitve tožeče stranke od plačila davka zgolj potrjen obstoječ pravni položaj. v obrazložitvi predloga zakona iz točke 253 zgoraj je namreč ob sklicevanju na pravni položaj pred sprejetjem predlagane spremembe v zvezi z davčnim položajem družbe TV2 in Sklada TV2 navedeno: „Vsak morebitni prihodek iz poslovnih dejavnosti bi bil vendarle obdavčljiv“. Tako se zdi, da so avtorji predlagane spremembe menili, da bi bili brez te spremembe prihodki družbe TV2 iz „poslovnih dejavnosti“ obdavčljivi. Drugače povedano, iz tega odlomka je razvidno, da ni šlo za izrecno potrditev že obstoječega pravnega položaja, ampak za uvedbo oprostitve plačila davka v korist tožeče stranke, do katerega pred tem ni bila upravičena.

260 Iz vseh teh ugotovitev izhaja, da tudi drugi tožbeni razlog ni utemeljen v delu, v katerem se nanaša na opredelitev oprostitve tožeče stranke od plačila davka od dohodkov pravnih oseb kot nove pomoči.

261 Zato je treba drugi tožbeni razlog zavrniti v celoti.

262 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba izpodbijani sklep razglasiti za ničen v delu, v katerem je Komisija štela, da prihodki iz oglaševanja za leti 1995 in 1996, nakazani družbi TV2 prek Sklada TV2, državne pomoči, v preostalem pa tožbo zavrniti.

Stroški

263 V skladu s členom 134(1) Poslovnika Splošnega sodišča se neuspeli stranki na predlog naloži plačilo stroškov. Če vsaka stranka uspe samo deloma, nosi v skladu z odstavkom 3 istega člena vsaka svoje stroške. Vendar lahko Splošno sodišče, če se zdi to glede na okoliščine v zadevi upravičeno, odloči, da ena stranka poleg svojih stroškov nosi tudi del stroškov druge stranke.

264 V obravnavani zadevi tako tožeča stranka kot Komisija deloma nista uspeli s svojimi predlogi, saj je Splošno sodišče razglasilo izpodbijani sklep za delno ničen, v preostalem pa tožbo zavrnilo. Ker tožeča stranka ni predlagala, naj se Komisiji naloži plačilo stroškov, Komisija pa je predlagala, naj se plačilo stroškov naloži tožeči stranki, je treba odločiti, da tožeča stranka nosi vse svoje stroške in tri četrtine stroškov Komisije. Komisija nosi četrtino svojih stroškov.

265 Na podlagi člena 138(1), prvi pododstavek, Poslovnika države članice in institucije, ki se kot intervenientke udeležijo postopka, nosijo svoje stroške. Zato Kraljevina Danska nosi svoje stroške. Ker družba Viasat ni formalno predlagala, naj se tožeči stranki naloži plačilo stroškov intervencije, je treba odločiti, da nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat)

razsodilo:

1. **Sklep Komisije z dne 20. aprila 2011 o ukrepih, ki jih izvaja Danska (C 2/03) za TV2/Danmark se razglasi za ničen v delu, v katerem je Komisija štela, da so prihodki iz oglaševanja za leti 1995 in 1996, nakazani družbi TV2/Danmark prek Sklada TV2, državne pomoči.**

2. **V preostalem se tožba zavrne.**

3. **TV2/Danmark A/S nosi svoje stroške in tri četrtine stroškov Evropske komisije.**

4. **Komisija nosi četrtino svojih stroškov.**

5. **Kraljevina Danska in družba Viasat Broadcasting UK Ltd nosita vsaka svoje stroške.**

Gratsias Forwood Wetter

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 24. septembra 2015.

Podpisi